

БОРБА®

Сградата на българския парламент, въ която на 11 юли т.г. бѣ открито 40-то Обикновено народно събрание, което още въ първитѣ 30 дни на своята работа показва, че е обременено съ обреченостъ и е носителъ на непредсказуемостъ

На 52-ия ден след изборите на 25 юни 2005 г. за 40-то Обикновено народно събрание и 36 дни след започване на своята работа, на 16 август 2005 г. то избра и България вече има правителство:

Министър-председател

Сергей Станишев
(БСП)

Вицепремиери:

Ивайло Калфин

(БСП)

министър на външните работи

Даниел Вълчев

(НДСВ)

министър на образованието

Емел Етем (ДПС)

министър на природните бедствия и аварията

Румен Обчаров
(БСП)

министър на икономиката

Румен Петков
(БСП)

министър на вътрешните работи

Асен Гагаузов
(БСП)

министър на регионалното развитие

Радослав Гайдарски
(БСП)

министър на здравеопазването

Емилия Масларова
(БСП)

министър на социалните грижи

Петър Мутафчиев
(БСП)

министър на транспорта

Стефан Данаилов
(БСП)

министър на културата

Пламен Орешарски
(нез.)

министър на финансите

Веселин Близнаков
(НДСВ)

министър на отбраната

Николай Василев
(НДСВ)

министър на административната реформа

Георги Петканов
(НДСВ)

министър на правосъдието

Меглена Кунева
(НДСВ)

министър на евроинтеграцията

Джавгет Чакиров
(ДПС)

министър на околната среда

Нихат Кабила
(ДПС)

министър на земеделието

След продължителни “родилни мъки”, породени от несполучливите опити на първите две по големина парламентарни групи в 40-то Обикновено народно събрание – тази на Българската социалистическа партия (БСП) и на Национално движение Симеон Втори (НДСВ) да съставят правителство, президентът на Републиката възложи на Движението за права и свободи (ДПС) да направи проучвания и да състави такова. С негов мандат председателят на БСП (бивша Българска комунистическа партия) г-н Сергей **Дмитриевич** Станишев на 16 август 2005 г. представи пред Народното събрание проект за избиране на министър-председател, структура на Министерския съвет и състав на правителство на коалиционна основа. В правителствената коалиция, предложена от г-н Станишев, вземат участие Българската социалистическа партия, Националното движение Симеон Втори и Движението за права и свободи, имащи в Народното събрание респективно 82, 53 и 33 народни представители.

Пет часа продължиха дебатите по проектоправителството на Станишев. В 18,45 часа на 16 август с явно гласуване Народното събрание избра г-н Сергей Дмитриевич за министър-председател, а след това беше одобрена структурата и съставът на правителството. За него гласуваха 82 народни представители от БСП, 53 народни представители от НДСВ и 33 народни представители от ДПС, т.е. народните представители от коалицията. Против гласуваха представителите на Обединените демократични сили, Демократи за силна България, ВМРО и коалиция “Атака” – общо 67 народни представители.

Процедурата по избор на правителство и дебатите по него показаха, че действително 40-то Народно събрание е обременено с обреченост и тя огледално отразява кризата в гражданското общество и политическите сили 15 години след освобождаването на българския народ от комунистическото робство.

Жестоко ще бъдат измамени тези, които не виждат или не искат да видят вълка в овча кожа. Които мислят, че времето ще заличи издевателствата през комунистическото робство, без за него да бъде поета отговорност и поискано опрощение.

Консенсус без осъзнато поета отговорност – това е **ИЛЮЗИЯ!**

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ
+ Д-ръ **Георги Паприковъ** — редакторъ

Редактира комитетъ

Година 54, брой 4

Книжка сто и шестдесета

Августъ 2005

Съобщение

на Централния управителенъ съветъ на Българския националенъ фронтъ, Инк., САЩ

На 22 юни 2005 г. въ София – България, се проведе заседание на Управителния съветъ на Българския националенъ фронтъ, Инк., САЩ.

При откриване на заседанието председателятъ на организацията инж. Александъръ Дърводѣлски прикани присѣтстващитѣ, изправени на крака, съ едноминутно мълчание да почетатъ паметъта на починалия на 14 май 2005 г. въ Шуменъ – България, почетенъ председателъ на БНФ, Инк., д-ръ Иванъ Дочевъ.

На заседанието бѣха взети важни решения за работата на организацията въ България и задъ граница въ месецитѣ, оставащи до 30-ия редовенъ двугодишенъ конгресъ на БНФ, Инк., който ще се проведе презъ 2006 г.

Отново бѣ потвърдено, че за Българския националенъ фронтъ е неприемливо да сътрудничи съ формация отъ дѣсния или централенъ спектъръ на политическото пространство, която би подкрепила подъ каквато и да е форма управление съ политическа и икономическа програма на Българската социалистическа партия и подъ нейно ръководство.

Взетитѣ на заседанието решения бѣха сведени до знанието на членоветѣ въ специално окръжно.

БНФ

Какво показаха изборитѣ на 25 юни

Колкото и неприятна да е констатацията, трѣбва да признаемъ, че отъ избори на избори все по-малко граждани се явяватъ предъ избирателнитѣ урни. Това е фактъ, който поражда размисълъ, показвайки, че **проблемитѣ, вълнуващи хората, не сж въ дневния редъ на политикитѣ и на представляванитѣ отъ тѣхъ политически партии.**

Рекордно ниската избирателна активностъ на гражданитѣ на проведенитѣ на 25 юни парламентарни избори бѣше протестенъ вотъ срещу цѣлата политическа класа за невъзможността или нежеланието ѝ да защити тѣхнитѣ интереси.

Разбраха ли политикитѣ това? **Опредѣлено не!** Не, защото вмѣсто следъ обявяване на изборнитѣ резултати, анализирайки ги, да си посипятъ главитѣ съ пепель, господа политикитѣ преграднаха да се надвигватъ кой е повече и кой по-малко победителъ. Фактически (като изключимъ двойното и тройно гласуване от нѣкои граждани) тѣ успѣха да си подѣлятъ едва 50 процента отъ имащитѣ право на гласъ. Общото впечатление е, че тѣхъ, политикитѣ, не ги тревожи създадената отъ изборнитѣ резултати сложна парламентарна конфигурация, а възможноститѣ за икономически придобивки отъ парламентарното имъ присѣствие.

Поглеждайки къмъ изборнитѣ резултати, не бива да се отминава въ движение фактътъ, че на политическата сцена се появи една нова политическа сила, прецизно "национално" програмирана, която съ крайно дѣсна фразеология привлѣче вниманието на опредѣлени обществени кръгове и си извоюва парламентарно присѣствие.

Тукъ е мѣстото да отбележимъ, че развѣване знамето на националистическия популизъмъ е познато въ българския политически животъ като ножъ съ две остриета. Този, който не умѣе да борави съ него или който чрезъ него се ангажира да изпълнява порѣчения, поема голѣмия рискъ предъ бждещето на България.

Вѣрно е, че всѣко правило има изключения, които за жалость го потвърждаватъ. Вѣрно е и това, че въ политиката всѣко нѣщо, което се отрича, означава, че се приема. Но е вѣрно и това, че обществото иска скжсване съ политическото превѣплъщение и безхаберие, показани отъ управляващитѣ. Изборитѣ показаха, че на преденъ планъ се очертава желанието на хората да се излезе отъ наложения имъ следъ промѣната политически моделъ. Да се скжса съ клиентелизма. Да се ограничи корупцията. Да се започне не илюзорна, а ефективна борба срещу организираната престѣпностъ. Съ други думи, да се създаде предпоставка за водене на нормаленъ политически и икономически животъ отъ гражданитѣ. А това означава, че тѣ искатъ промѣна въ стандартитѣ, промѣна въ самата система и ясно, недвусмислено изпълнение на законитѣ.

Не е силно казано, че 40-то Обикновено народно събрание е обременено съ обреченостъ и въ основата си е носителъ на непредсказуемостъ.

БОРБА

България има ново правителство съ министър-председател Сергей Дмитриевич Станишев

Както е известно, въ съглашателство участват: Българската социалистическа партия-комунисти (БСП), Националното движение Симеонъ Втори (НДСВ) и Движението за права и свободи на Ахмедъ Доганъ (ДПС). Министерският постове сж разпредѣлени въ пропорция на броя на депутатитѣ – 8:5:3. Четирима отъ министритѣ, избрани съ листата на НДСВ, сж идейно близки до социалиститѣ.

Българскиятъ националенъ фронтъ още по време на предизборната надпревара заяви, че нѣма да подкрепи никоя политическа сила, която участва въ коалиция съ комуниститѣ-социалисти и става проводникъ на тѣхната идеология, на тѣхната икономическа и политическа програма.

Национално движение Симеонъ Втори многократно заяви, че нѣма да прави съюзъ съ Българската социалистическа партия-комунисти. Съставътъ на новото правителство показва точно обратното. Хиляди отъ избирателитѣ на НДСВ оставатъ измамени и излъгани отъ следизборнитѣ действия на своитѣ избраници. Въ това число оставатъ излъгани и мнозина отъ членоветѣ, симпатизантитѣ и съмишленицитѣ на БНФ, които съ гласа си сж подкрепили НДСВ въ изборния день. Тукъ му е мѣстото да припомнимъ, че не отъ вчера и днесъ е известно отношението на БНФ – какво най-голямо зло за България и нейното демократично развитие сж комуниститѣ и новото имъ преобразуване въ социалисти.

Не можемъ да приемемъ никакви обяснения, които оправдаватъ съюзъ съ комуниститѣ, мотивиранъ съ изискванията на известни национални приоритети на България. Всѣка гѣсна партия въ конструктивна опозиция би могла да допринесе повече въ тази насока, отколкото въ сътрудничество съ тѣхъ. Не веднѣжъ е доказано, че тѣхното управление е донасяло винаги само катастрофи за страната ни, въ които е вѣвличала и тѣзи, които наивно сж поемали линия на сътрудничество – коалиционно или партийно съ тѣхъ.

Не можемъ да приемемъ довчерашни чужди поданици, синове и гѣщери на министри въ комунистически кабинети или на членове на тѣхни централни политически органи, че сж готови днесъ съ чиста съвестъ да се приобиятъ къмъ западнитѣ демокрации, противъ чиито ценности тѣхниятъ социалистически лагеръ водеше доскоро борба на животъ и смъртъ. Тѣзи, които правятъ съглашения съ комуниститѣ-социалисти, не трѣбва да забравятъ сждбата на Багряновъ и Никола Петковъ. Който не се поучава отъ историята, заплаща скъпо наивността си, и това трѣбва да знаятъ мнозина отъ днешния политически елитъ.

Въ списание “Борба” – органъ на БНФ, Инк., отъ септември 2004 г. е помѣстено **ОБРЪЩЕНИЕ** на участницитѣ въ антикомунистическата съпротива, на политическиятъ затворници, концлагеристи и политически емигранти презъ 40-те до 80-те години на XX вѣкъ, въ заключението на което е записано:

“Не можемъ да не предизвестимъ за тежката отговорност къмъ нацията ни и къмъ дългосрочнитѣ интереси на Отечеството, които биха поели тѣзи политически сили и личности, които трѣгнатъ на коалиция съ нереформиралитѣ се комунисти (социалисти). Въ условията на крехката българска демокрация подобно действие би било равносилно на измѣна.

Крайно време е да се разбере отъ всѣки българинъ и особено отъ българскитѣ държавници и политици демократи, че комуниститѣ не искатъ **национално помирение**. Те желаятъ да наложатъ на нацията **примирение** къмъ тѣхнитѣ минали престѣпления и къмъ намѣрението имъ отново да наложатъ руското влияние на страната ни.”

ЦУС на БНФ

16 май преди 71 години

На 16 май 1934 г. комунистическа банда закла във воденицата на река Олу дере край Харманли учениците легионери Тома Павлов – 16-годишен, и Тодор Милушев – 17-годишен.

Това са първите легионерски жертви. Всяка година тук в поход са идвали техните съдвояници от различни краища на България да почетат паметта им... В архива на Манол Иванов – легионер-покойник, е запазена снимка, на гръба на която пише:

“6 май 1937 г. След събранието на гроба на двамата легионери. Личат водачът на СБНА Иван Дочев, жена му, учителка от Стара Загора, и водачът на ХНА (Харманлийския национален легион) Ген. Колев. 10 май 1937 г., гр. Харманли.”

След 71 години отново е 16 май, но 2005 г.

На тази дата преди броени дни ние се разделихме с основателя, с водача на Българските национални легиони д-р ю.н. Иван Дочев, онзи Иван Дочев от 1937 г.

В 99-годишния си живот, близо век, той отдаде всичко от себе си за благо на България. Той бе “истински патриот, който никога не измени на убежденията си, на съмишлениците си, на приятелите си”. Той премина в отвъдното, там, където са стотици легионери – мъченици, жертви на 9 септември 1944 г.: Венелин Шутилов, Георги Раков, Георги Марков, Христо Недев, брат ми Манчо и още, още много.

Десетилетия далеч от Родината, с две смъртни присъди, той се върна достоен син на България. Последните години от своя живот живя в родния си град Шумен, в родния си дом и родния чернозем прие тленните му останки. **Той остана завинаги в Родината.**

Поклон!

25 май 2005 г.

Р. Манчева

Д-р Иван Дочев (1906-2005)

*На българските славни легиони
водач велик и за боец призван,
под родните и чужди небосклони
докрай води със комунизма бран.*

*Когато по неволя емигрира,
вилнееше тук сталински терор.
"Национален фронт" организира
и даде на червените отпор.*

*Водачи, президенти, политици
с робията ни страшна запозна –
в страната комунистите-кръвници
избиваха народа без вина.*

*Осъден от съдии беззаконни,
опази го съдбата сто лета,
борец за идеалите вековни –
за правда, християнство, свобода.*

*С дух несломим в Родината дойде да
ратува и остави ни завет:
борба със комунизма до победа,
България да крепне във разцвет!*

Н. Любенова

Живият Иван Дочев

Интервюта с Иван Дочев на Милен Куманов и Ивайло Петров

М.К.: Последният ми въпрос към Вас, с който приключвам, е: Как стана Вашето бягство от България? Вие по този въпрос сте казали някои работи, но сега можете по-подробно да развиете това.

И.Д.: Аз никога не съм си правил илюзиите, които много хора си правеха, че ако стане една промяна и ако комунистите вземат властта, на които аз съм враг 10 години по-рано (9 септември 1944 г. – легионите са от 1933 г.), аз ще бъда насечен на парчета. Затова Вие споменахте иконката от Силистра на дядо Михаил. Когато аз бях кмет на Силистра, на дядо Михаил се оплаках за същото, че ще пострадам, ако дойдат комунистите, ще ме насекат на парчета. Той ме благослови, даде ми тая иконка, която я нося и сега е у мене, никога досега, през целия ми живот тя не е отсъствала от мене, не е била без мене. Аз вярвам, че имам някакво покровителство, което ме пази. Аз се отбих тук, в Шумен, на 3 септември 1944 г. В къщата на баща ми, защото тогава още пътувах и се връщах за София. На моя брат в присъствието на баща ми му казах: "Ела с мен, отивам в София. Ако нещо стане, близо сме

до границата, ще напуснем. Не си прави илюзиите, ти ще бъдеш ликвидирани."

Той ми каза: "Аз съм офицер, с политика не се занимавам. Аз оставам на поста си! Баща ми се намеси и каза: "Вие, политиците, нищо не разбирате от армията. Ако ти се страхуваш (на мен каза), ето, брат ти ще нареди да те мобилизират, ще облечеш военната униформа, никой не може да те бутне с пръст!" Аз отговорих на баща ми: "Може би нищо не разбирам от армията, обаче вие нищо не разбирате от политика.

Това, което вие си мислите, не съществува при комунистическия режим. Вие ще имате комисар в казармата, който ще ви изколи всичките вас, когато не сте с тях. Довиждане – казах – виждате се за последен път!"

И така стана. На 4 септември съм в София и отивам в хотел "България". Където е сега сладкарницата, тогава беше едно кафене, в което много политици се събираха. Там, в това кафене, срещнах случайно на една маса моя приятел, депутата Лазар Попов, Иван Батембергски и Кольо Минков. И питам ги: "Какво мислите да правите? Виждате как се развива положението!" Лазар Попов ми отговори просто така, наивно: "Абе,

казва, ти не знаеш какво представляват комунистите. Глупаци, простаци, нищо не знаят, могат да дойдат на власт за два-три месеца. Така ще се компрометират, че сами ще избягат от властта и всичко ще се оправя. Тебе ако те е страх, скрий се някъде два-три месеца, докато мине бурята и няма да има нищо!” Аз се засмях и им казах: “Господа, виждаме се за последен път. Вие ще бъдете ликвидирани!” И действително, и тримата, които бяха на масата, не останаха живи, веднага народният съд ги ликвидира.

Сега по отношение на нашето бягство. Имаше няколко гена, няколко гена по-рано, аз не бях във връзка, германската легация беше устроила и беше събрала някаква група от български политици, между които Александър Цанков и брат му, и тая група по някакъв начин те я превозиха и напуснаха България. Не мога да кажа датата, но може би седмица преди девети септември. Има хора, които смятат, че аз съм бил в тая група. Не е вярно, аз не съм бил в тая група. Аз най-напред изпратих едно окръжно, което не знам до колко хора е достигнало, някои не са го получили, до моите приятели-легионери.

М.К.: В архивите на полицията го има.

И.Д.: С което им казвам какво е положението и всеки да търси начин да види как може да се спасява. Лично аз напускам България (не знам дали това го има). Доктор Георги Паприков, който беше моят първи помощник, заместник главен водач в ръководството, двамата с него обмисляхме по какъв начин можем да напуснем. Истината е тази, че аз отидох в Дирекцията на полицията да искам да ми дадат виза, не можеше да се напусне тогава България без виза. Дали беше Младенов или Манолов, не мога да кажа, там полицейският началник по визата, те всички трепереха. Казах му: “Слушай, какви документи ще ми търсиш? Знаеш какво е положението, туряй печата, защото аз трябва да напускам!” Аз отидох в немската легация благодарение на един мой приятел, Георгиев – млад човек, работеше там нещо, дадох му паспорта си и той успя да ми тури германска виза, за влизане в Германия, защото и те правеха това. И ние с г-р Георги Паприков на 8 септември успяхме да се качим на един пътнически аероплан и да отлетим до Белград. Германците още бяха в Югославия. Всичко това обаче сме го направили сами ние, на наша отговорност, на наши разности, без никаква помощ. Мъчихме се да правим, да струваме колкото може по-малко да се знае, но успяхме да напуснем. Разбира се, и моята съпруга беше, моят паспорт е за двама души. От Белград нататък Господ да ни помага, от един град на друг, от едно място на друго да се доберем до

Виена, където останахме, докато руснаците дойдоха до Виена. Значи аз напуснах България с пълното съзнание, че не мога да остана, защото ще бъда ликвидирани, и със съзнанието какво ще допринесе за проявеното геройство и да се саможертвам, когато мога да бъда полезен през цялото време на емиграцията, каквото можем да направя. И в емиграцията сме имали случаи, поддържали сме контакт с наши хора по нелегални пътища. Аз винаги съм ги съветвал: “Не се изявявайте; какво, ще излезете на площада и ще се ударите в гърдите, за да ви меглят куршума? Мъжете, свивайте се, запазете се. Ще дойде време, когато ние ще можем да направим нещо и ще имаме нужда от вас. Не се жертвайте, не се жертвайте!” Някои може би послушаха този мой съвет, но много пострадаха, много бяха избити, много отидоха по лагерите. Имаше такива, които много дълго ги разследваха, но не казаха нищо и в края на краищата успяха да се измъкнат и да се спасят. Но моето напускане беше такова – без никаква помощ! Пристигам във Виена, спя в един гранд-хотел, стар, най-старите хотели от тухли. Подир два-три гена го удари една бомба и ни зарови в мазата. Аз не знам – може би сте го прочели в моята книга?

М.К.: Това ще бъде разказ за следваща книга. Това, което искам сега като финал пак да прозвучи: Имаште ли убеждението, че напускате България, вие някога ще я видите втори път?

И.Д.: Аз напуснах България като че ли отивах на екскурзия. Никога, през цялото време на моята емиграция аз не съм смятал, че напускам България. Аз сметнах, че се налага да мина от другата страна на границата, налага се, за да си спася живота. Обаче аз никога не съм желал, не съм мечтал и не съм мислил да напускам България и през цялото време на моето 53-годишно емигрантство аз никога не съм мислил да уреда моето стабилизиране, забогатяване, ако така мога да кажа, в чужбина. Каквото съм имал – как и кога ще мога да се върна в България. Там е моето място. Никога не съм смятал, че ще скъсам с България и че съм забравил България. Не съм я забравил, с нея живеех и като се върнах тука, и се спрях да говоря с хората, те ми казаха: “Ама вие 50 години сте били в емиграция, а нямате никакъв акцент!” “Ами нямам, казвам, защото само 8 часа, когато съм работил, само са били с чужденци, останалото време кореспонденция, телефони, събрания, само съм с българите и между българите!”

М.К.: Това наистина е добре за финал.

Шумен, февруари 2001 г.

Срещитѣ на Иванъ Дочевъ като емигрантъ

Посещение на Н. В. царъ Симеонъ II въ Ню Йоркъ

Срещи съ президента Никсънъ

Д-ръ Иванъ Дочевъ връчва на сенаторъ Бъкли медала на БНФ

Отлѣво надѣсно:
Ал. Дърводѣлски,
д-ръ Георги Паприковъ,
губернаторътъ на Илиноисъ,
д-ръ Иванъ Дочевъ,
Никола Янакиевъ

Няма бивш комунист

Из книгата "Иван Дочев разказва", издание на Българския национален фронт, Инк., представителство за България, 2000 г.

Съдбата ме направи очевиден и свидетел на най-сатанинското и нечовешко престъпление, извършено през годините на новата ни история.

Завършил гимназия в Шумен (1924 г.), аз исках да следвам право и да стана адвокат. Баща ми, инвалид от войната, със своята скромна пенсия нямаше възможност да ме поддържа. Решението на въпроса беше да намеря работа в София, сам да се издържа и следвам. По моето време нямаше задочно следване.

През есента на 1924 г. отидох в София, записах право в университета "Св. Климент Охридски" и се опитах да намеря работа. Напразно. Принудих се да се върна в Шумен и да чакам отговор от няколкото места, гдето бях подал молба за работа. За мое щастие в първите дни на април 1925 г. получих съобщение от едно от местата, че има ваканция, да отида веднага за интервю. Заминах веднага. Пристигнах на гарата в София, забелязах особена активност на полицията – проверки на всеки. Хората бяха смутени. Видях вестниците и разбрах. На първата страница се съобщаваше, че генерал Георгиев е убит. След забраната на комунистическата партия се очакваше, че тя ще предприеме конспиративна дейност. Всички смятаха, че това е акт на комунистическа акция, с цел да направят нещо повече. Генерал Георгиев беше един от приближените офицери на цар Борис.

Моето интервю за работа се отложи за два-три дни. Аз останах в София да

чакам. Както се предполагаше, беше съобщено, че на 16 април ще стане погребението на убития генерал. В църквата "Св. Неделя", гдето щяха да бъдат всички министри, генералитетът, народните представители и самият цар Борис, щеше да бъде изложен ковчегът и тялото на генерала.

На уречения час на площада пред църквата имаше строена почетна рота. Започнаха да пристигат официалните лица – цялото правителство, начело с министър-председателя проф. Цанков, генералите, народни представители и видни лица. С особена тържественост беше донесено тялото на генерала и внесено в църквата. Целият площад наоколо беше препълнен от граждани, дошли да присъстват и видят. И аз бях

между тях. Очакваше се всяка минута да пристигне цар Борис. Но... Неочаквано страшен гръм и трясък разтърси столицата. Мощен взрив вдигна във въздуха покрива на църквата и го срути върху намиращите се вътре. Дим и прах изпълни въздуха. Настана суматоха. Войсковата част пред църквата зае позиция на отбрана. Бързо почнаха да пристигат полицейски и санитарни коли. Площадът беше опразнен от публиката – тя остана зад полицейския кордон. Аз бях там. Хора, посипани с прах, мнозина окървавени, бегом излизаха от църквата. Самият министър-председател проф. Цанков беше тежко ранен в главата. Санитарите почнаха да изнасят трупове. Съобща се, че повече от 200 души са убити

и много повече ранени. Между убитите имаше някои от министрите, някои генерали и други видни лица. Цар Борис закъсна няколко минути и не бе засегнат. Мълвеше се всред народа – Бог го покровителства. Цар Борис се ползваше с народната любов.

Нямаше никакво съмнение. Това беше атенатът, извършен от комунистите с цел с един удар да се обезглави управлението на страната, да се дезорганизира властите, да се създаде хаос и оттам – благоприятни условия за една нова революция от типа на тая през 1923 г., която Георги Димитров се опита да направи във Фердинандско – Берковишко. Правителството обаче овладя положението. Аз побързах същата вечер да се прибера в Шумен. По-късно намерих в Шумен работа в общината, работих пет години и след това отидох да следвам – с мои средства.

След атенатата на 16 април в църквата “Св. Неделя” в София правителството на проф. Цанков взе твърди мерки срещу комунистите. Станаха много арести, съдебни процеси, не малко хора отидоха в затворите, имаше и много убити. Гражданите обаче приеха това като една предизвикана мярка за запазване реда в страната. Тия мерки на правителството притаиха за година-две дейността на комунистите – те не се чуваха. Но... Третият интернационал в Москва беше там, функционираше, даваше нареждания, пращаше инструктори-диверсанти, подпомагаше материално и комунистите отново се явиха на политическата сцена, но вече “променени”, “неузнаваеми”. Не се говореше за революция, нито за комунизъм. Почна се “културно-просветна” дейност. Предприеха се срещи за дискутиране на разните политически доктрини. Създадоха се кръжоци за просветна дейност. Там идваха лектори, често чужденци, предимно от Русия, които държаха лекции и ставаха дискусии. На първо място се поставяше въпросът за идеите на Карл Маркс, а явно за прикритие – и на някои нови философи, но целта беше – пропагандирането на марксизма. Той се представяше като идеологично течение, чиято

цел е преобразяването на света, чрез което ще се осигури възможността на работници, слаби икономически хора, да уредят живота си по-добре. Центърът на вниманието беше младежта. Младите хора са идеалисти по природа, интересуват се от проблемите, мислят за утрешния техен живот и много лесно може да им се повлияе. И така постепенно тия идейни дискусии и първоначални културно-просветни срещи се преобърнаха в кръжоци за изучаване на марксизма. Почваше се отголу – от младежта, и чрез нея да се влезе отново в политическия живот на страната, така както се казва: “от задната врата”. Тая дейност на комунистите имаше успехи. Като отидох да следвам в София, учебната 1929-1930 г., това аз заварих.

Правителството на проф. Цанков почна да има сериозни трудности. Създаде се опозиционен “Народен блок”, воден от Никола Мушанов – демократ, и Димитър Гичев – земеделец. Принудено да се справя с непопулярни проблеми, правителството се “изхабяваше” и опозицията печелеше политически “терен”. Правителството отклони вниманието си от дейността на комунистите и те използваха добре това, за да се засият. През изборите в 1931 г. проф. Цанков загуби и бе съставено правителство на Народния блок, което бе още по-благоприятно за комунистите.

Когато аз започнах моето студентство, комунистите вече бяха се “развихрили”. Те имаха открити комунистически организации. Преди създаването на Националните легиони те фактически нямаша сериозни опоненти. Със създаване на организацията на Националните легиони се започна и “войната”.

Българските комунисти не бяха нищо друго, освен едно “оръдие” в ръцете на Третия интернационал от Москва. Те по същина не се променяха, но когато трябваше – защитаваха една кауза, после противната, както им се нареди от Москва. В началото на войната Сталин и Хитлер станаха съюзници. Тогава в България комунистите бяха най-големите хитлеристи.

Аз бях тук, аз съм ги виждал, марширувах в София и носеха портретите на Сталин и Хитлер. Като се развалиха отношенията между Съветска Русия и Германия, комунистите в България станаха най-големите противници на фашизма, който поддържаха вчера. Когато съветската армия окупира България и постави комунистическо правителство със силата на оръжието, против волята на народа, комунистите свалиха "маската" си. Те показаха, че са си същите, които направиха атендата в църквата "Св. Неделя" – 1925 г. – терористи, които могат да "газят" през "кръвта" на родните си братя българи, но да следват своята цел. Целият наш народ знае, той преживя комунистическия терор след 9 септември 1944 г. Няма защо аз да го описвам отново тук. Никакви идейни принципи или програма не ги ръководи в отношенията им към другите – никаква хуманност, никаква човещина, щом се доберат до властта – през труповете на всички към целта. Аз съм казвал и го казвам отново: **няма бивш комунист!**

Когато обаче не са на власт, за да заблудят хората, те с всички средства се мъчат да се представят в най-благоприятна светлина. Това те правят и сега, подготвяйки се да заблудят гражданите и да получат гласове при изборите в 2001 г. – така, както стана през 1994 г. Тогава те дойдоха на власт по същия начин, със заблуда – правителството на Жан Виденов. Всеки знае икономическата катастрофа, до която докараха България. Днес те отново с всички средства се мъчат да се представят като нови хора, като нова партия, като личности, които нямат никаква отговорност за извършените престъпления през време на техния режим след 9 септември 1944 г.

Предложеният в Народното събрание закон против комунизма даваше възможност на комунистите (БСП), ако действително те са нови хора и нова партия, нямащи отговорност за миналото, да докажат това. Те не можаха да не проявят истинската си същност.

В Народното събрание всички депутати на БСП (комунистите) най-ожесточено се бориха против приемането на закона, гласуваха всички против и като се приемах законът, напуснаха Народното събрание в знак на протест. На техния конгрес, станал през май 2000 г., комунистите се опитаха да се представят за нови хора, за нова партия, нямащи отговорност за миналото, но когато се постави въпросът да се произнесат по приетия закон против комунизма, всички единодушно се обявиха против приемането на този закон.

Комунистите мен и нас постоянно ни наричат фашисти. Аз публично заявявам, че ако се предложи закон против фашизма, аз не само няма да съм против, но ще подкрепя прокарването на такъв закон, тъй като нито аз, нито моите съмишленици сме били фашисти. Ние сме против комунизма, но ние сме и против фашизма.

Комунистите, сегашните ръководители и членове на БСП, не могат да кажат това, което ние казваме, когато се постави въпросът за комунизма, защото те са си комунисти, не са се променили и никога няма да се променят.

Освен всички други доказателства, които споменахме, комунистите (БСП) безапелационно потвърдиха нашето становище, че **"няма бивш комунист"** с изявленията на техния лидер Първанов на конгреса им през май 2000 г. и само един месец по-късно пред Националния съвет за сигурност, председателстван от президента Петър Стоянов по въпроса за влизането ни в НАТО. На конгреса Първанов, за да се представят в нова партия и заблудят народа, и евентуално да направят коалиция с партията на Ахмед Доган, заяви, че БСП е за влизането ни в НАТО. На Националния съвет за сигурност същият Първанов по същия въпрос заяви, че становището на БСП зависи от това какво ще реши Москва.

Ние казваме и повтаряме: **няма бивш комунист!**

Бел. ред.: На парламентарните избори (25 юни) т.г. с демагогия те успяха да заблудят гражданите и чрез вота им отново да властват.

Срещитѣ на Иванъ Дочевъ съ съидейници въ България следъ 53-годишно изгнание

Пресконференция следъ завръщането

Посрещане на г-ръ Дочевъ на аерогара София

Въ разговоръ съ Илия Миневъ

Панихида на Черната скала

Шуменъ, 15 дни преди кончината си г-ръ Иванъ Дочевъ разговаря съ председателя на БНФ Ал. Дърводѣлки и съ зам.-председателя на БНФ Г. Спасовъ

Да помним

Това не трябва да се забравя

В нашата най-нова история има такива събития, които винаги ни напомнят с болка за себе си. Такива се събитията, които протичат в драматичните години на налагане на комунистическата тоталитарна система у нас след 9 септември 1944 г. Поколение след поколение ще обръщат поглед към тях, с учудване и срам ще питат: **има това е възможно?! И наистина, те ще имат основание: за това грозно време на масови убийства, на изпращане на хиляди хора в лагери и изселване, на лишаване от елементарни граждански права на стотици хиляди други. Така целенасочено тираните създават социален климат на страх и на лична политическа изолация. И всичко това се извежда като основна задача на БРП(к) и се облича в държавна политика.**

Имат ли право поколенията, отдалечени с десетилетия от тези години на отмъщение и кръв, да знаят истината за драматичната съдба на своя род, да открият гробовете на своите бащи, майки и близки? Отговорът за едно гражданско общество може да бъде само един, и то с висок глас: "Да!".

Историята никога не приема, нито се примирява в нейните страници да има бели петна, макар и по волята на диктатори или тоталитарни партии. Затова и всеки опит на политици да загърбят, омаловажат или изтрият от народната памет кървавите следи от болшевизма в България, наложен с щикетите на Червената армия, остават не само безрезултатни, но и срамни.

През първите месеци след 9 септември 1944 г. за кратко време, почти с един замах, се провежда масово избиване на хора, които не оказват никаква съпротива, а са измъкнати среднощ от домовете им "за кратка справка". И досега те се водят "безследно изчезнали". Същевременно се провежда т.нар. народен съд, чиято основна цел е съдебно избиване на хора. Как иначе може да се обясни, че по официални сведения на Министерството на правосъдието са издадени 2618 смъртни присъди?! В историята на Бълга-

рия няма подобно съдебно клане.

На 2 февруари 1945 г. след полунощ към централните Софийски гробища потеглят пет камиона с 91 осъдени на смърт от Първи и Втори състав на т.нар. народен съд – регенти, царски съветници, министри и народни представители. Те са вкарани в ями, изровени от въздушните бомбардировки над София и разстреляни от четири страни с картечници.

Проведената "стихийна" и "законна" чистка целенасочено нанася удар преди всичко на социалния елит на страната, формирал се в продължение на шест десетилетия. Оттук погледнато в исторически аспект, двете "чистки" довеждат до прекъсване на традициите на българската държавност, управленчески опит и култура. В случая не става дума за военнопредстъпници или за всички ония извършили убийства, палежи и ограбвания. През 1946 г. Минчо Нейчев – министър на правосъдието, посочи, че в България е имало около 200 (двеста) военнопредстъпници.

С какви данни досега се разполага за "безследно изчезналите" и осъдените на смърт от т.нар. народен съд? В доклада на министъра на вътрешните работи от 16 ноември 1944 г. се посочва, че до този момент са арестувани 28 630 души. В отчет до Георги Димитров в Москва от 20 ноември с.г. министърът на правосъдието съобщава, че броят на подсъдимите по т.нар. народен съд ще бъде около 10 000 души. Каква е съдбата на задържаните 28 630 души в милицията, не е известно и дали те не са избити веднага след задържането им?! Главният народен обвинител Георги Петров уверява ЦК на БРП(к), че до излизането на наредбата-закон за народен съд от 6 октомври 1944 г. като "безследно изчезнали" могат да се смятат 5000 души.

На заседанието на секретариата на ЦК на БРП(к) от края на юни 1945 г. министърът на вътрешните работи Антон Югов подхваля репликата, че селата са прочистени от "фашисти" и в повечето от тях броят им "се движел до 3-5-6 човека". Статистическият годишник в страната има 4419 села и 237 градове. Ако се вземе за средно по трима

“безследно изчезнали”, то броят достига 13 257, а при четирима възлиза на 17 678 – без градовете.

В края на октомври 1945 г. пристига пратеникът на гържавния секретар на САЩ, журналистът Марк Етридж. Неговата мисия е да проучи политическото положение в България. От събраните сведения Етридж стига до убеждението, че вероятният брой на избитите се движи от 20 до 30 хиляди души.

Следователно все още е открит въпросът колко е броят на падналите под ножа на гилотината. Трудностите идват от това, че палачите са се погрижили да не оставят следи за своето престъпление към българския народ. Освен това, че доколкото има запазени архивни материали, те са обявени за “секретни”, а други вероятно около 10 ноември 1989 г. са умишлено унищожени. Затова вече трябва да се смята за крещяща нуждата от едно специално изследване, подкрепено от гържавни институции и граждански организации. Едва ли числото 30 000 ще се окаже преувеличено. В първите месеци след 9 септември 1944 г. българи убиват българи с помощта и одобрението на съветската окупационна армия и в името на един безсмислен социален експеримент, отречен от цивилизования свят. И това се извършва от БРП(к) – партия с тиранична идеология и обзета от стадно безумие и отмъщение. В марксистката историография се промъква гумата “възмездие” за гадените от нея жертви в “борбата против фашизма”. Щом става дума за “отмъщение” и “възмездие”, нека да се знаят данните за политическите убийства от 1923 г. до септември 1944 г. В проучвания, направени от Музея на революционното движение в България, създаден и ръководен от БРП(к), в обнародвания годишник на същия (Победа, С., 1969 г.) се посочва: “Издирените и уточнени от нас лица, както казахме, възлизат на 5639 (юни 1923 г. – септември 1944 г.). В това число влизат и повидни дейци, починали наскоро след тежки полицейски инквизиции и загинали в Отечествена война на СССР, в Испанската гражданска война (1936-1939 г.). Само за времето 1941-1944 г. издирените избити възлизат на 2740 души.”

Трябва да се обърне внимание на един съществен факт или обстоятелство, което се посочва в изследването. По-голямата част,

се отбелязва там, от общия брой на загиналите през юни-септември 1923 г. са убити в сражение, престрелки, а останалите са заловени и избити след потушаване на въстанието. И по-нататък се допълва: “От загиналите през 1941-1944 г. най-голям брой е на партизаните – 1255. Следван от ятаците и помагачите – 826, от членовете на бойните групи – 85, парашутисти и подводничари – 40, или общо 2208.” Оттук се налага изводът, че ако избитите през първите месеци след 9 септември 1944 г. са мирни граждани, извлечени от домовете им след полунощ “за кратка справка”, то тези преди 9 септември 1944 г. заживат в сражение с редовната армия и полиция. Всички те тръгват с оръжие в ръка, и то по нареждане от Москва, да свалят законната власт в страната. Правителството взема отбранителни мерки съобразно Търновската конституция и приетите на нейна основа закони. Държавният глава цар Борис III ги нарича “шумкари” (партизаните) “терористи”, защото според него в техните акции “има най-вече отмъщение”, постигнато с тероризъм.

В архивите на Министерството на вътрешните работи и Министерството на войната има данни за загиналите от страна на войската и полицията по време на потушаване на септемврийския бунт от 1923 г. и срещу саботажите и въоръжените нападения през 1941-1944 г. Техният брой възлиза на около 3000 души. В марксистката историография този факт се премълчава.

Приятели, когато фактите говорят, и боговете мълчат. Истината е толкова красноречива, че всеки човек, който се запознае с нея, ще се убеди, че никога в нашата история не е имало такова клане на българския народ, както след 9 септември 1944 г., че няма по-предателска партия от БРП(к), която е изпълнявала нареждането на Сталин, за да обезглави българския народ.

Тази партия няма моралното право да участва в политическия живот на нашата родина, която тя е клала и предала на червената сатанинска империя на злото! Тя трябва да бъде забранена, както е забранен фашизмът!

Председател на Клуба на репресираните след 9 септември 1944 г. в Пловдив
Димитър РАДЕВ

Кой оплаква жертвите в Лондон

Николай Начев

Светът е потресен и изумен от варварските терористични актове в Англия на 7 юли 2005 г. в метрото и в автобус, които превозвали мирни граждани. Терористи – гали са от Ал Кайда или друга терористична банда, е важно, но по-важно е, че загинаха невинни над 50 граждани и числото на ранените надхвърля 1000. **Това нас, българите, мисля, че не трябва да ни впечатлява, защото една друга международна терористична организация в страната ни под наименованието Българска комунистическа партия не веднъж е извършвала терористични актове.** Да си припомним атенатите в театър “Одеон”, в Градското казино, в църквата “Свети Крал”, а после преименувана в “Света Неделя”. Да си припомним още много и много терористични актове, извършени под тяхно ръководство и от техни изчадия. Това са стотици убити, хиляди ранени и останали сакати до края на своя жизнен път. Не може да изненада никого, че наред с доброжелателите и съчувстващите на семействата на загиналите и ранените, на целия английски народ за това кърваво събитие, но не може да не възбуди отвращение от казаното от съветския гражданин Сергей Станишев, лидер на БСП, във в. “Стандарт”, бр. 4489 от 8 юли 2005 г., а именно: “Поредна жестокост. Светът стана свещетел на поредния акт на брутална жестокост срещу невинни цивилни граждани в Лондон. Категорич-

но осъждаме както преките извършители, така и моралните подбудители на това нечовешко деяние. Изразяваме нашите дълбоки съболезнования към близките на загиналите и нашата солидарност с британските граждани в този труден за тях момент. Настояваме българското правителство да вземе мерки за гарантиране на живота и сигурността на българските граждани.” А къде беше неговият баща, известният партиен и държавен лидер Димитър Станишев, когато той и неговата комунистическа клика бяха на власт? Поне от кумова срама да залеймат извършените терористични актове в миналото от тяхната БКП. Да се извинят на българския народ за дадените невинни жертви, за кощунството и над църковния храм. Всичко това буди основателна тревога, че Българската социалистическа партия, като наследник, правопреемник и представител на БКП, нито са се променили, нито ще се променят в своите възгледи и действия, защото едно от основните им верую е **тероризмът**. За това нито за момент не трябва на техните днешни представители, които леят демагогски крокодилски сълзи за всичко това, да се вярва. Тези техни думи и действия идват само да подчертаят, че всичко това го правят **само и с единствена цел** да залечат своите вандалски и нечовешки действия от недалечното минало.

Това не трябва да забравяме!

Живите разказват

България

Из книгата на Колю Кондов “Истината е много страшна”

В историята на българския народ датата девети септември 1944 г. е отбелязана като най-черна, срамна, позорна и престъпна дата. След тая дата българин убиваше българин, защото е българин!

Девети септември 1944 г. не е политическа революция, а държавен преврат, извършен под смъртоносните дула на Червената руска армия. Той беше наложен против волята на българския народ чрез отечественофронтовската предателска власт. Съветският съюз без основание обяви на 5 септември 1944 г. война на България и неговата

Червена армия навлезе в страната ни, без да срещне никаква съпротива от страна на народа и войската ни. Съставено бе правителство, в което влизаха представители на всички леви групички. Това правителство само по форма беше коалиционно, а всъщност в него доминираше комунистическата партия. За благодарност към Съветския съюз — наш „освободител“, в страната ни пристигнаха хиляди съветски граждани, носещи името „специалисти“ и „светници“. Те незабавно заеха ключови позиции в политическия, стопанския, военния и социалния живот на българската държава. Те бяха гаранцията, че ОФ-властта ще изпълнява всички нареждания, които идваха от Съветския съюз. Всички нехранимайковци, криминалисти, чужди агенти и представители на новото ОФ-правителство си подадоха ръка и заиграха своето лудо хоро върху нещастния гръб на българския народ.

Присъдите се определяха от органите на комунистическата Държавна сигурност. След това подсъдимият биваше изправян пред съда само за формалност. Съдиите, прокурорите, адвокатите изпълняваха нарежданията на ДС.

Пародийната съдебна процедура се извършваше само за да се придаде формална законност.

Комунистите бяха верни на своя лозунг: „Врагът, който не се предава, се унищожават!“

А в същото време лицемерно твърдяха, че „Човек — това звучи гордо!“ Такава беше социалистическата демокрация.

България, обезглавена и подчинена на Москва, бе потопена в кървава баня. Жестокост и беззаконие, убийства и грабежи почерниха живота на българина. Достойни синове и дъщери изчезваха безследно. Изселваха невинни граждани заедно със семействата им в далечни и непознати краища на страната ни. Хвърляха живи хора в пещери и дълбоки ями, а кучета разкъсваха телата им. Някои от жертвите бяха изгаряни живи. На други им отрязваха едната ръка и ги заставаха да я носят с другата, докато загубят съзнание и паднат мъртви. Други, умрели от нечовешки мъчения, биваха връзвани през кръста с тежки синджирци и така телата им бяха хвърляни в най-дълбоките места на блатата. Така че телата им да не могат да изплуват на повърхността на водата. Други бяха забивани в земята като колове. Имаше случаи, когато телата бяха нарязвани на парчета, поставяни в сандъци и оставяни пред домовете на близките им. Такъв беше случаят с Александър Захариев от Гълъбово, син на поп Захари.

Бел. ред.: Г-н Колю Колев е дългогодишен политически емигрант и активен член на БНФ – клон Ню Йорк.

Ние призоваваме тези граждани, които по една или друга причина в заблудата си гласуваха на отминалите парламентарни избори за БКП (БСП), да се замислят и поправят грешката си, докато не е станало късно!

Колю Колев

Истината е много страшна

„...Защо бяха нужни тези свудни жертви, господа комунисти, след като се връщате там, откъдето започнахте? Комунистическата система се оказа непродуктивна. Тя убиваше човекото в човека! Комунистите унищожиха стимула на производството — личния интерес. Комунистите се опитаха да заместят Христовото учение с техния диалектически материализъм. Те казваха, че ще създадат новия човек. Да! Те го създадоха по своя образец — човек на клеветата, доносите, интригите, нагажданията, злобата, завистта, алчността и т.н. Човек без морал и етика! Българският народ запази своя национален дух и идеали и дочака пълното и безвъзвратно рухване на комунистическата диктатура и беззаконие...“

Архивите говорят

Тодор
Тодоров

За “социалистическия реализъм”, нашата чезнеща история и историческата истина

На кого служеха те

На 8 април 1951 г. попаднах в ареста на VII отдел на ДС в София, където престоях до 20 август с.г. Предния ден там попаднала и г-жа Светла Даскалова – бъдещ министър на правосъдието.

Моето задържане съвпадна с апогея на провежданата от органите на ДС акция за прочистване на обществото от “вражески” елементи и “врагове” с партиен билет. Към първата категория спадаха всички “бивши” хора, като Никола Мушанов, Стойчо Мошанов, Атанас Буров, Константин Муравиев, Димитър Гичев, Вергил Димов, Богдан Бошнаков, и почти всички “видни” ОФ-ортаци, имали глупавата наивност да повярват в коректната толерантност на комунистическите си партньори. Към втората категория се числяха “народните” генерали – Денчо Знеполски, Славчо Трънски, Бл. Пенев, П. Вранчев, Крил Станчев, Цвятко Анев и сигурно съм пропуснал още някого. До ъгловата единична килия на третия етаж в прочутото осмо – смъртно отделение, където беше настанена Св. Даскалова, се намираше Ив. Масларов – бивш член на ЦК на БКП, който беше един от тримата обвиняеми от т.нар. малък “Трайчостовистки” процес. Другите двамата – Петко Кунин и Петър Семерджиев, се намираха отвъд “колелото”, в седмо отделение. Там се намираше и бившият финансов министър, член на Политбюро на БКП и бъдещ академик – Иван Стефанов Матев, който е бил втори по значимост обвиняем в процеса срещу Трайчо Костов през 1949 г. В интерес на истината, не бяха редки случаите, когато следователите и охранителите се отнасяха по-жестокосно спрямо бившите си другари комунисти! За един сравнително кратък исторически

период от 7 години управляващата комунистическа тоталитарна система беше превърнала българския народ в аморфна маса, състояща се от работи и роби. Затова днес никой не се интересува от броя на загиналите в този изграден по подобие на московката “Лубянка” арест, където понякога напълно изолираните от свободния свят арестанти надвишаваха 1300 души.

Между арестантите в “изолатора” се намираха доста хора, които са били пряко или косвено свързани с шпионските афери на ген. Заимов и г-р Пеев – “Боевой”. Поради естеството на обстановката, в която се намираха, и липсата на фактора време като проблем, мнозина от арестантите споделяха факти от близкото минало, за които при нормални обстоятелства не биха си позволили дори да сънуват. Интригуващи бяха спомените на лицето Станчо Станчев от Варна, когото доведоха в средата на юни 1951 г. в килия 77 на осмо отделение. Отначало Станчев се представи като корабен бояджия, но по-късно призна, че през 1939-1941 г. е завършил висша полицейска школа в Берлин и след завръщането си в България е работил под ръководството на Никола Гешев. Още твърдеше, че Гешев е контролирал дейността на ген. Заимов чрез племенника му Евгени Чемширов, а г-р Пеев – “Боевой” чрез пловдивския юрист, частен детектив и транспортен деец Стефан Джанунов, който бил биологичен баща на сина на Цола Драгойчева – Чавдар. Джанунов загина при неизяснени обстоятелства на 9 септември 1944 г. в София. И двете шпионски групи са били снабдени с късовълнови радиостанции с ограничен обхват на действие, чиито радиосигнали са прихващани от съветската ле-

гация в София, откъдето са препращани в московския "Център". Гешев е имал особено отношение към групите, които са били свързани със съветското разузнаване – предпочитал да ги контролира и конфискува финансовите средства, предназначени за ЦК на БКП, какъвто е бил случаят с осемте хиляди долара, оставени от Добри Търнешев на адвоката Иван Пашов, за да бъдат обменени. Нещата придобиват неочакван обрат, когато през февруари 1942 г. немското контрразузнаване разкрива на територията на бивша Чехословакия двама дългогодишни агенти на Коминтерна – Шварц и Фомфера, чиито следи водят до Заимов и легацията на СССР в София! Група германски полицаи пристигат в София и съвместно със свои колеги от отдела на Гешев залагат капан, в който попадат Заимов и неговата съветска връзка майор Середа – помощник военен аташе. Середа като дипломат с имунитет е така жестоко малтретиран, че едва се добира до сигурното си убежище в съветската легация, а Заимов е арестуван, съден за предателство и шпионаж в полза на СССР. При следствието се доказва, че през ръцете на Заимов са минавали огромни суми във валута към групата "Шварц-Фомфера", част от които са "полевали" по генералските ръце... По-късно Заимов е екзекутиран, но изградената своевременно група на г-р Ал. Пеев – Боевой, продължава своята дейност до началото на юни 1943 г., когато с помощта на германски радиопеленгатор шпионите са разкрити и осъдени. Оказва се, че основната и най-ценна информация за Москва е доставяна от ген. Никифоров – член на Коронния съвет и началник на Военно-съдебния отдел при ГЩ на армията. На стр. 581 в дневника на тогавашния премиер проф. Богдан Филов е записано: "10.VI.1943 г. ...Михов (военният министър – б.м.) разпитал ген. Никифоров в присъствието на генералите К. Стоянов и Христо за връзките му с Ал. Пеев. Никифоров не ги отрекъл и признал, че вземал от него 3-4 пъти по 10 000 лева, но смятал, че говори с него само като с приятел, без да му издава нещо, което е служебна тайна..."

След 9 септември 1944 г. съветското разузнаване "отнася" в Москва всички материали по процесите срещу ген. Заимов и г-р Пеев. Връщат ги доста по-късно в "обработен" вид в България, където казионни "писатели" героизираха образите на двамата национални предатели и шпиони!

Предоставяме на читателите автентично копие от "Моята изповед" на г-р Ал. Пеев – "Боевой", която изповед според изтъкнатия български журналист, писател и главен редактор на издвания до 9 септември 1944 г. в. "Днес" Хр. Бръзицов е писана от Пеев-"Боевой" на собствената му пишеща машина в Софийския затвор.

През 1951 г. Бръзицов "доулежаваше" последните две години от доживотната си присъда, постановена от т.нар. народен съд. Работеше като библиотекар на затворническата библиотека и съхраняваше в себе си (благодарение на удивителната си памет) богата информация за отминали събития с над четвъртвековна давност. Вроденото качество на журналист у Бръзицов и дългогодишната му вестникарска практика улесняваха затворническия библиотекар в събиране на разнообразна информация при всекидневните му контакти с посетителите в библиотеката. Станах неволен свидетел на негов разговор със Славчо Чиличев – зам.-началник по политическата част на затвора, при който разговор Бръзицов изтръгна информация за неочакваното освобождаване на Сол. Хеския и оплътването му за Израел. Впоследствие разбрах от Бръзицов, че Чиличев изразявал някакво уважение към него, породено от историческия факт, че в младежките си години заедно с Христо Смирненски издавали в. "Смях и сълзи".

Бръзицов уверено твърдеше, че националното нещастие, сполетяло на 9 септември 1944 г. България, е породено от зловещата роля на група запасни и действащи офицери от Военния съюз начело с тангема Кимон Георгиев-Дамян Велчев и в не по малка степен от опортюниста Димо Казаров и издаването от него списание "Звено".

Нека дадем гумата на митологизирания "Боевой" и чуем истината!

Д-ръ АЛЕКСАНДЪРЪ К. ПЪЕВЪ

АДВОКАТЪ
Бул. „Ад. Хитлеръ“ № 33
Тел. 4-20-64
СОФИЯ

София, 7 ноември

Моята изповед преди съда

София, 7 ноември 1948 г.

Александър Пеев

МОЯТА ИЗПОВЕДЪ ПРЕДЪ СЪДА.

Понякога съмъ привлеченъ да отговоря
тежко престъпление, позволете ми да
но своето мнѣние и както и обстоя
же до тукъ. Азъ съмъ синъ н

пръвъ имать на градъ
ната кацера, членъ
дългогодишенъ

...През есента
на 1939 г. както доста дру
получавъ ги и аз отивах в Москва и пос
тавах селскостопанската изложба,

откъдето се върнах с убеждението, че до
говорът между Германия и Съветския съюз се пос
рещна от руския народ искрено с радост и облек
чение и че този народ не иска да се бие. Това свое
убеждение аз споделях и в разговорите със свои
приятели и бях отявлен привърженик на германо
съветското разбирателство. В този смисъл г. С. Бу
ров ми поиска и едно писмено изложение, което аз
направих и му дадох. Към втората половина на 1940
г. Кр. Велев ми предложи срещу заплащане да му
давам стопански статии и други новини, които той
ми каза, че ги иска за Съветския съюз, и аз му ги
давах. В показанията си подробно описвам как е
ставало това, като поради обстоятелствата, при ко
ито давах тези показания в Дирекцията на полици
ята, на някои места в тях съм вмъкнал субективни
разсъждения и които се оказаха неверни предпо
ложения. Срещите ни ставаха редовно два пъти в
месеца, но аз не знаех по-нататък какво правеше
– той получаваше от мен сведения. Във всеки слу
чай откровенно заявявам, че помежду ни не е ста
вало дума за събиране на държавни и военни тай
ни, отнасящи се до България, каквито и не съм му
давал. Това продължаваше до февруари 1941 г.

Когато германските войски през март 1941 г. ми
наваха през България, аз бях един от тези, които
смятаха, че не можем да не ги пуснем да минат
през нас, както и по-късно одобрявах политиката
на цар Борис III за влизането ни в Тристранния пакт.
Географското и политическото положение на Бъл
гария в онзи момент беше такова, пък и историчес
ки несправедливостта на Ньойския договор бяха
толкова големи, че за нас нямаше друг изход.

Към края на април или през май 1941 г. един
ден се яви при мен Димитър Павлов, шурей на Кр.
Велев, когато познавах като негов близък, и ми ка
за, че едно лице иска да се срещне с мен. Аз го
попитах кое е това лице, но той не поиска да ми го
открие, като ми каза, че ще го видя при срещата ни
същата вечер и си определихме към 8 часа вечер-

та да се намерим на площад Св. Неделя, за да ме
отведе. Оттам отидохме в една къща по продълже
нието на бул. „Ц. Йоанна“ и Д. Павлов ме въведе в
една стая на долния етаж, като ме остави сам в
нея, а той излезе. Подир малко се върна с още един
човек, облечен в цивилни дрехи, когото не можах
да позная. Дим. Павлов веднага след това пак из
лезе. Този непознат на мен човек ми се представи,
че е Доргачев от съветската легация, припомни ми,
че сме се запознали в легацията и започна да ми
разправя, че отношенията между СССР и Герма
ния започнали да стават натегнати във връзка с нас
таняването на германците на Балканите и че в своя
стремеж за господство над Европа имало опасност
германците да скъсат договорните си отношения с
Русия и разчитайки на своята дисциплинирана, обу
чена и добре въоръжена армия, да нападнат Съвет
ския съюз и като разгромят войската му, да нало
жат волята си и по отношение на него, като за раз
ширение на своето жизнено пространство откъс
нат и завладеят Украйна. С това, разбира се, Съ
ветският съюз не може да се примири и затова е
длъжен да вземе всички предохранителни мерки,
за да не бъде изненадан. В България, където вече
са настанени германците с войските си, има съвет
ска легация, но от една страна, понеже органите на
съветската легация се намират под непрекъснато
наблюдение, и от друга страна, понеже е възможно
да бъде заставен Съветският съюз да отзове пред
ставителството си в България, то се налага да се
организира едно самостоятелно наблюдение тук за
движението на германските войски и за намерени
ето на германците на Балканите и по на юг. Той е
чул за моя интерес към стопанството строителство
в Съветския съюз, знаел за отиването ми в Москва
на селскостопанска изложба, а може би и че съм
давал някои новини и сведения на Кр. Велев и зато
ва се обърна към мен с предложение – дали не бих
се съгласил да бъда в услуга на съветското разуз
наване, но не с цел да шпионирам България, а с
оглед на германското настаняване на Балканите и
техните агресивни намерения. Вече в обществото
се говореше за недоразумения между СССР и Гер
мания. Аз сметнах, че може би ще мога да бъда
полезен в една такава работа и се съгласих. По сво
ите разбирания аз бях за разбирателството между
Германия и Съв. съюз, вярвах още, че те няма да

дойдат до конфликт, но предвид такава една евентуалност като българин и като славянин заставах на страната на Съветския съюз и дадох съгласието си да им сътруднича. Повтарям, че агентът на съветското разузнаване изрично ми каза, че не става въпрос да се събират военни и политически тайни, засягащи България, каквито не се искаха от мен, а да се следи за настаняването и агресивните намерения на германците в България и на Балканите. След това се споразумяхме с него, че той ще дойде една вечер у дома, за да ме запознае с подробностите по работата, която ще ми се възложи, и като се сбогува с мен, си излезе от стаята. Подир малко се върна при мен Д. Павлов, с когото излязохме заедно от къщата, отидохме до Св. Неделя пешком, без да говорим по срещата и там се разделихме.

След няколко дни агентът на съветското разузнаване Дергачов последователно в няколко срещи ме запозна с шифъра и как да си служа с него, както това е описано подробно в писмените ми показания, дадени в полицията. Той ми каза изрично, че няма да имам и не трябва да имам никакъв контакт нито с органите на съветската легация в София, нито с българската комунистическа партия, нейните поделения и функционери, и че единствената ми връзка ще бъде по радиопредавателя с Москва, където ще съобщавам всичко, което науча в кръга на така поставената ми задача и откъдето ще получавам всички по-нататъшни нареждания. Това се потвърждава и от една телеграма от Москва, където се повтарят тези нареждания. Суми за разходите ще получавам по нареждане от Москва, оставени на определено място, и ще се отчитам подробно всеки месец за направените разходи, на кого е платено, за каква работа и колко остават, като се прави най-строга икономия на средствата.

Всичко това е подробно обяснено в писмените ми показания, приложени към делото, и затова не го повтарям. На последната ни среща, като се увери, че съм усвоил да боравя с шифъра, вероятно към края на юни или началото на юли 1941 г., той ми даде 75 000 лв. за разходи, от които аз ще получавам по 10 000 лв. на месец, а на радиста Попов ще плащам по 5000 лв. на месец, и ми каза, че наскоро ще се яви при мен Д. Павлов, за да ме свърже с Попов, запознат с радиослужбата и натоварен с тази работа.

След това аз се запознах с Ем. Попов и работата започна. Името на Ем. Попов и за неговото участие като радиотехник в работата научих едва по този случай. За никое друго лице, че участва или че ще участва при радиоприеманията и радиопредаванията, не ми е говорил нито агентът на съветското разузнаване, нито след това Ем. Попов, тъй че останах изненадан, като прочетох обвинителния акт, че с Ем. Попов и Ив. Джакков съставляваме някакво "звено". Това лице, Ив. Джакков, аз видях за първи път, като ни откарваха в затвора.

От запитванията, които ми се правеха с радиограми от Москва, както се вижда и от разчетените радиограми, се вижда, че те са погрешни и даже бих казал тенденциозно осветлявани от други радиостанции и аз трябваше често да опровергават такива неверни съобщения. Такъв беше случаят с някакво присъединение на 25 полк към гръцките въстаници, с присъствието на германски блиндиран дивизии във Варна, към Ямбол, към Свиленград и пр. Според мен и пристигането на т.нар. парашутисти в България беше резултат на такива неверни съобщения за вътрешното положение в страната и аз осъдих тяхното изпращане. Може би това е повлияло да се спре по-нататък тази с нищо неоправдана акция за смущение на вътрешния живот на страната.

Новините си аз събирах единствено и изключително в обикновени случайни разговори с мои познати, както признава и г. Прокурора, като пред никого от тях не съм се открил, че работя в полза на съветското разузнаване, и не смятах за нужно да създавам мрежа от агенти за това разузнаване, каквато ми се препоръчваше, едно, защото не исках да ангажирам приятелите си в това, все пак рискована работа, и главно защото не чувствах нужда от агентска мрежа, тъй като задачата ми беше поограничена и аз не се домогнах до разкриването на държавни и военни тайни, пазени в тайна, и даже в обикновените си разговори с моите приятели не съм си позволявал да им правя намеци, че ме интересуват такива новини.

Затова бях изненадан, като получих от Д. Павлов листчетата с щатните таблици, каквито не съм искал от никого, и той не ми събщи от кого ги е получил. Като ги разгледах вкъщи, аз разбрах за какво се отнасят, че те действително съставляват военна тайна и намерих, че не трябва да ги предавам в Москва. От една страна, от мен не са искани такъв вид новини за организацията и състава на нашите войскове части, и от друга страна, съобразих, че по онова време (към август 1941 г.) съветската армия се намираще в пълно отстъпление пред напора на германците, така че и общо, и в дадения момент те не могат да представляват някакъв интерес за тях. А и технически погледнато, тези щатни таблици от непредаваеми по радиоапарата, тъй като е невъзможно да се шифроват, тъй че неоснователно г. Прокурорът твърди по обвинителния акт, че аз съм ги шифровал и предал в СССР.

Вместо това аз ги скрих в една книга в библиотеката си с намерения, като видях Д. Павлов, да го попитам откъде ги е взел и защо ми ги носи, но дълго време не го видях след това и така ги забравих в книгата, която е намерена при обиска. Щатните таблици бяха в Дирекцията на полицията главното обвинение против мен и когато там ме разпитваше военният министър г. генерал Михов, той ми каза, че те действително съставляват военна тай-

на и като ги съпостави с телеграмата, в която съобщавам от кои дивизии и полкове се състои новият окупационен корпус в Сърбия, допълни, че тези сведения са тайна, тъй като те са известни на всички чиновци, които служат в тези части, на техните близки и на много други лица.

И в друго отношение г. генерал Михов проявява към мен едно правилно разбиране, до което не стигнаха органите на полицията. Като ме задържаха в Дирекцията на полицията, аз обясних на началника на Държавната сигурност г. Павлов, че съобщенията ми за телеграмите се отнасят до германското настаняване на Балканите и в тях се цели да се представи България спокойна и че не желае и няма да се намеси с въоръжени сили против СССР, като се споменават във връзка с това и имена на видни генерали, политици и общественици. Разкриването на тези телеграми пред германците ще бъде според мен при това положение грешка, от която могат да се произведат някои неприятни последици и за това го помолих, ако е възможно, да не се дават на германците нито шифърът, нито моите откровени самопризнания и разкрития. На тази молба не се отдаде никакво внимание и веднага бяха повикани немци, които взеха най-живо участие в дешифрирането на телеграмите и в разпитванията ми. Тогава аз, за да не изложа пред тях някои имена на видни хора, споменавани в телеграмите с псевдоними, поддържах за тях, че напр. псевдонимът "Журин" е един вид събирателно име, което споменавам, за да дам по-голяма тежест на съобщенията си, и че "Журин" е запасният полковник Бр. Василев. При явяването ми една нощ пред г. генерал Михов той ме запита за същото и аз не скрих от него истината, като му обясних по какви съображения не съобщавам това име в показанията си пред полицията. Той схвана веднага основателността на тази ми постъпка, и че тя се налага от положението, затова ми нареди да поддържа до второ негово нареждане същото, което бях казал вече пред полицията.

Фактът, че въпреки споменаването на толкова имена на видни и по-обикновени лица в телеграмите ми, няма нито едно от тях да отговаря заедно с мен за съучастничество, е едно безспорно доказателство, че аз работех сам, и то не съм си служил с никаква част или звено в тази си работа. Емил Попов беше техническо лице, което предаваше шифроvanите телеграми, но и самият той не знаеше нито една от тях какво е тяхното съдържание. Той понякога ми съобщаваше и някои новини, защото се бях открил пред него и той единствен знаеше за моята работа, но не му беше известно дали даже тези съобщения от него новини се съдържат в шифроvanите телеграми. Колко по-малко щеше да се сметне като съучастник в някакво организирано "звено" Джаков, когото не съм познавал, а и той не е знаел нищо за мен. Очевиден факт е, че никой от моите съподсъдими днес, с изключение на Дим. Павлов и Емил Попов, не само че не е бил в никаква

делова връзка за шпионаж с мен в полза на Съветския съюз, но и не сме се познавали, както и аз не съм ги познавал и не знаех нищо за тях до залавянето на радиостанцията.

Аз работех в тази насока от лятото на 1940 г. до февруари 1941 г. само с Кръстю Велев, на когото давах стопански сведения и обикновени новини, които научавах в приятелски разговори, а от лятото на 1941 г., след срещата ми с агента на съветското разузнаване – само на Емил Попов. Димитър Павлов го знаех, че е шурей на Кр. Велев, защото го виждах често да се движи с него, но никога не съм приказвал с него за каквато и да е друга работа, освен във връзка с един двустаен апартамент в София, купен на името на сестра му. Д. Павлов само ме свърза с агента. Моята двегодишна дейност в полза на съветското разузнаване съм описал най-подробно в показанията си пред полицията, така че смятам, че ще ви отегча, ако тук повторя всичко това, което и днес поддържа пред вас.

Работех през всичкото време сам и не смятах, че е нужно да създавам някакви "звена" или да си служа с агенти, защото и сам можех да събирам в срещите ми с приятели новините, които по моя преценка можеха да интересуват съветското разузнаване, както и понеже не се стремях да прониквам в държавни и военни новини, пазени в тайна. Това се установи по един безспорен начин в полицейското дирене и за това нито един от моите приятели, имената на които се срещат в телеграмите, не е днес заедно с мен на подсъдимата скамейка. Също тъй мисля, че е установено, че аз не съм бил в никаква връзка с комунистическата партия, не съм подкрепял нейни акции, не съм подпомагал парично или по друг начин нейни членове и не съм се занимавал с тяхната нелегална дейност нито в своя живот, нито в своите съобщения. Употребявал съм в телеграмите си понякога общия израз, че саботажите се засилват или че са станали арести на комунисти само за да се представя пред Москва, че съм информиран, както и по други поводи съм го правел, но не съм се спирал конкретно нито на едно саботажно действие или да посоча, че е арестуван този или друг комунист. Тези въпроси от вътрешния живот на страната не ме интересуваха. Както се вижда, от моята така очертана дейност не е възникнал никакъв инцидент между властта и комунистите, не е пострадал никой не са произлезли от нея за никого нийде и никакви материални щети или човешки жертви. Напротив, като уверявах постоянно Москва, че в България е спокойно и че тя няма да се намеси активно с войската си против СССР, може би и да съм допринесъл малко, за да се отклоняват някои репресалии, каквито поради недоразумения или тенденциозно информиране можеха да се предизвикат спрямо нас.

Цялата моя дейност се изчерпва в разменените телеграми, се характеризира напълно от нови-

ните, които се съдържат в разчетените телеграми. Подробно обяснение по всяка една от телеграмите съм дал в показанията си пред полицията искрено и чистосърдечно. Заявявам, че ги поддържам и сега пред вас. Смятам, че проверката им е потвърдила напълно тяхната достоверност, в смисъл че аз съм казал истината, защото в допълнителните ми разпитвания не бях нито по един пункт от тях изобличен или упрекнат от тези, които ме разследваха, че не съм казал истината или че съм се опитал да заблуждавам органите на властта.

Накрая на моята изповед моля да ми бъде позволено да кажа и това, че още като бях в Съветския съюз през 1939 г., от видяното там се убедих, че въпреки миролюбието на руския народ, поради промените, които бяха станали в неговия бит и голямото строителство, което се провеждаше във всички области на стопанския му живот, този народ, ако бъде нападнат, ще се бие отчаяно и не ще допусне да бъде заробен от никого. Макар че бях отявлен привърженик на германо-съветското разбирателство, когато се очертаха вероятностите руският народ да бъде нападнат от германците, за мен и като българин, и като славянин нямаше място за колебания – моите симпатии изцяло бяха на страната на руския народ, с който при това България не беше във война. За мен няма голямо значение идеологията, тъй като идеологиите се менят с времето, но народите си остават и те са в края на краищата, които се бият, които страдат и които дават кървави жертви. Ние видяхме колко промени станаха в самата Русия от първата световна война до днес. Обаче народът си остана същият, както го знаем описан от Толстой във “Война и мир”: с широка душа, добросърдечен, вярващ в доброто у човека и гостоприемен като славянин. В тази вече напреднала възраст в мен заговори чувството на признателност към него, с което чувство съм закърмен още като дете, когато слушах от баща си песента “Руский цар е на земята най-велик, от всички пръв, русите са наши братя, наша кръв и наша плът”. За част от младото поколение “руски цар” днес е маршал Сталин, но песента си остава същата.

При това като стопановед, който познава материалните сили и възможности на воюващите страни, аз още тогава прецених, че макар и да нанасят такива големи победи на запад и на юг, Германия сама в Европа не може да спечели крайната победа. Нейният естествен съюзник беше съседът ѝ от изток и докато беше в сила германо-съветският договор, България се намираще в едно изключително благоприятно положение за затвърдяването на постигнатото национално обединение в нейните исторически граници, осъществено от Н. В. Цар Обединител. Но като пламна войната на изток положението се измени основно и вече на всички ни се налагаше по-голяма бди-

телност, за да не изпаднем в същото окаяно положение, в каквото се намирахме в края на Първата световна война. Пример за това ни даваше Н. В. покойният цар Борис III, който единствен със своята мъдрост и далновидност осъществи за народа ни такива големи постижения, като запази България от пламъците на войната. Тази негова спасителна политика въздушевяваше и мен в моята работа при подбора на съобщенията ми, като се стараех да представлявам, че у нас е спокойно и че няма изгледи да се намесим активно във войната. Ако при все това в съобщенията ми има новини, които като че ли могат да се квалифицират като държавна тайна, то извинение или поне снизхождение за мен по отношение на тези новини може да послужи фактът, признат и в обвинителния акт, че тях аз ги получавах от приятели в обикновени разговори, и то от лица, в родолюбието на които не може да има никакво съмнение, при това, че ги предавах на една страна, с която България поддържа приятелски отношения – една велика страна като Русия, която е и наша освободителка.

Сега разбирам, че на тази възраст не е трябвало да се поддавам на това си увлечение и да се залавям с тази работа. Оказва се, че работата, с която се бях нагърбил и за която съм изправен да отговарям пред вас, не е била по силите и възможностите ми. Правейки това откровено признание, аз заявявам, че съжалявам и се разкайвам искрено, загдето се съгласих да сътруднича в полза на съветското разузнаване, па макар и по тези подбуди, и особено за случаите, където със съобщенията си съм предавал военни и политически новини, които биха могли да бъдат таксувани като държавни тайни. За мое оправдание, както казах вече, дано послужи обстоятелството, че тях аз не съм ги дирил по непозволен път, а ги имах от обикновени разговори между познати, и то от приятели, чието обществено положение и цялото им минало са безспорна гаранция, че не могат да се занимават с шпионаж против България.

Пред вас стои разгънат целият ми живот не само в последните две години, но и този от тридесет години насам. На везните на вашата висока съдийска съвест срещу обвиненията, поддържани от г-н Прокурора, може би ще намерят място някои мои общественополезни прояви и дела, които да ви послужат като основание да бъдете към мен по-снизходителни. В този съдбоносен момент аз ви заявявам откровено и чистосърдечно, че съжалявам за това си увлечение и за цялата си дейност, която ме доведе на подсъдимата скамейка, разкайвам се и ви моля да погледнете обективно и човешки на мен с вашия широк житейски опит, като в присъдата си смекчите до възможния размер тежката ми участ.

Оставам с дълбока почит към вас и с надежда, че ще пощадите живота ми.

(Със съкращения)

Бел. ред.: Тогава и днес те служеха и служат на чужди на България интереси. Да им повярваш е все едно да вярваш, че негърът може да побелее.

Ст.н.с. д-р
инж. Вилям
Попов

(Продължение от бр. 3)
**КАНАЛИ НА ГЛОБАЛНИТЕ
ПРОЦЕСИ**

В предишната публикация изброихме някои от величините с глобален характер. Явно това са общите параметри за всички държави, за всички райони, т.е. тези параметри “преминават” през всички тях, “пронизват” ги. Ето защо тези параметри може да се разглеждат като “канални”, по които могат да протичат “потоци” с различен характер – вредни емисии, финансови средства, материални и човешки ресурси, знания, култура, нови технологични продукти, обществени нагласи, културни и политически теории, ценностни скали и т.н., и т.н. За да протекат обаче глобални потоци между две “точки”, е необходимо между тях да има някаква потенциална разлика, някаква разлика в “напреженията”. Посоката на потока зависи от причината, от вида на “силите”, които са резултат от действието на два принципа:

1. ПРИНЦИП НА МАГНИТА – точката с по-силен магнит е по-“привлекателна” и потоците текат към нея;

2. ПРИНЦИП НА СКАЧЕНИТЕ СЪДОВЕ или ПРИНЦИП НА ЯЗОВИРА – точката с по-високо ниво (по-висок “потенциал”) “натиска” всички точки на по-ниско ниво и потоците протичат към тях.

В светлината на представената теория нека разгледаме реален пример, свързан с глобализационните процеси:

* по-добрите условия за свободно творчество в САЩ привличат непрекъснато мозъци от цял свят (ПРИНЦИПА НА МАГНИТА). Това са ВХОДНИ ПОТОЦИ (ВХ_П);

* поради това се получава гигантско струпане на интелект, което води до генериране на много голям обем знания;

* тези знания повишават в тази точка драматично различните “потенциали” – икономика, финанси, наука (нелинейно нарастване!), земеделие, военна мощ, и ... много други (ЯЗОВИРЪТ СЕ ПЪЛНИ И УВЕЛИЧАВА НАТИСКА КЪМ ОБЛАСТИТЕ (държавите) С ПО-НИСЪК ПОТЕНЦИАЛ);

* по принципа на язовира протичат непре-

Глобализацията – какво още

къснато, естествено, неугържимо, обективно и неизбежно потоци по различните канали от по-високия към по-ниските потенциали; така неизбежно водещи стават: доларът, американският език (английски); науката, технологиите, иновациите, военна сила, демократичните принципи, джаз, култура и т.н. Това са ИЗХОДНИ ПОТОЦИ (ИЗХ_П);

* заедно с тези потоци протичат, разбира се, и “негативни” потоци;

* идва време, когато този процес довежда до “прегряване” в точката на привличане и до много голяма потенциална разлика и силен натиск от много високото “ниво” в язовира. Тогава започва протичане на “регулаторни обратни потоци”. Те “връщат” обратно част от привлечените по принципа на магнита ресурси и по този начин прехвърлят част от процесите на генериране на нови знания към местата с по-ниски потенциали. **ТОВА СА ЖИВИТЕЛНИ ПОТОЦИ ЗА ТОЧКИТЕ С ПО-НИСЪК ПОТЕНЦИАЛ.** В прав текст това означава, че вече е започнал процес на обратно движение на генераторите на знания (научни изследователски дейности и лаборатории) от САЩ към другите национални държави. С това вече настъпва **НОВ ЕТАП НА ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА**, който носи големи ползи и на малките държави и народи. От около две години той действа и от него се възползват страните, които са го усетили и оседлали. Страни като България, в която преобладава “Семов-мисленето” отново ще се противопоставят на обективни процеси и след това ще изразходваме много излишна енергия за догонване.

АНТИГЛОБАЛИЗЪМ – АНТИАМЕРИКАНИЗЪМ

Представеният модел дава възможност всеки сам да си отговори на въпроса защо антиглобализмът се превръща в почти синоним на антиамериканизъм.

КАКВО ИМА ПОД ГЛОБАЛНИТЕ ПРОЦЕСИ

От гледна точка на системологията нашият свят е една система от системи. Система-

та е глобалната система, а системите – отделните държави. Дотук разгледахме процеса на “окрупняване” на системите като израз на стремеж (закон?) към крайно състояние на превръщане на света в една единствена система (глобална държава). Ако спрем обаче дотук, ще направим фатална грешка, тъй като ще останем слепи за другия, също толкова интензивен, процес в “противоположна” посока – на раздробяване, на рене и раждане на нови подсистеми. Признак на елементарно едностранно мислене и погрешни изводи е да се разглежда и обсъжда едностранно само процесът на глобализация, и на тази основа да се изработват и представят лични или групови позиции. За нас наличието на такова мислене е трудно обяснимо, като се има предвид, че наличието и логиката на двата процеса са забележими дори на повърхността и не е нужно дълбоко “сондиране” в пластове на абстракция, за да бъдат те открити. Ето няколко примера:

* появата на глобалната информационна магистрала Интернет и “глобалното село” (процесът на глобализация) вървя паралелно с появата и развитието на персоналният компютър и чрез него – на все по-голямата атомизация и увеличаване броя на подсистемите, и достигане на крайно състояние – достигане на компютъра до всеки отделен човек и в същото време – обединение (свързване) на всички компютри в единна мрежа (глобална система);

* абсолютно аналогичния случай с появата и развитието на GSM-системата за глобално-персонална комуникация;

* паралелното развитие на два противоположни процеса – на глобализация, предаване на част от суверенитета на главната система (федерализация) и в същото време – засилване процесите на регионализация и трайбализация, и засилване автономността и споделяне на власт по принципите на субсидиарността на местните общности, местното самоуправление, университетите и всички обществени, неправителствени и граждански организации.

В подкрепа на изповядваното тук балансирано мислене и предлаган модел на баланс между два противоположни процеса ще цитирам мотото на Европейския съюз: “Обединени в разнообразието!”

РАЗЛИЧНИТЕ РЕАКЦИИ НА ПРОЦЕСА НА ГЛОБАЛИЗАЦИЯ

Основната причина за изключително широк спектър от реакции на процеса на глобализация

е обстоятелство, че поради редица субективни и обективни причини отделните държави и гражданите в тях не са в еднакви или в близки позиции спрямо глобализационното ядро от страни, поради което глобализационните прояви и следствия се проявяват при тях по различен начин и с различен интензитет. Тази неравномерност, а също така разнообразието в менталните модели на отделните личности и социални групи, определя различните позиции, от които се разглеждат, възприемат и оценяват глобализационните процеси и последствията от тях. Така “неусетно” отношението към тези процеси се пренася на политическа и цивилизационна основа. По този начин се формира обетованата земя за избуяване на изключително силни настроения на антиамериканизъм и тяхното активизиране под формата на публикации, демонстрации, тероризъм и др.

ИЗВОДИ

От представения анализ могат да се направят няколко важни извода:

1. Глобализацията е обективен процес. Тя не може да бъде замислена от определена група хора и проведена като световен процес с едностранна асиметрична полза.

2. Глобализацията е само едната, видимата страна на сложен двустранен и двупосочен процес, развиващ се “в дълбочина”; тя е само видимата част на айсберга.

3. Глобализацията е сложен многопараметричен процес на общосистемно (глобално) ниво, развиващ се в тясно взаимодействие с обратния процес на дезинтеграция (дробене, трайбализъм) на подсистемните нива. Това осигурява устойчивостта на главната глобална система и избягване на попадането ѝ в крайната точка на “топлинна (ентропийна) смърт”. Попадането в такава точка е неизбежно при наличието само на необратим процес, какъвто би бил случаят, ако беше налице само единият от процесите – глобализационният. В този смисъл моделите на мислене за глобализацията като едностранен (необратим) процес на непрекъснато “забогатяване на богатите и обедняване на бедните” са nonsens и са нереализуеми практически.

4. Разумното и полезно поведение предполага изразходване на обществени ресурси не за отричане и борба срещу глобализацията, а за задълбочени изследвания за разкриване на нейните закономерности и извличане на максимални ползи от нея.

История на българските империи

Появата на книгата “История на българските империи” на вече известния с честната си мисъл и толкова изстрадал от терора на проруския комунистически режим **Димитър Хар. Попов** е без съмнение събитие за нашия живот. Това е една забележителна книга – едновременно задълбочен научен труд и повик към народа ни към истината от едно горещо обичащо го героично сърце.

За наша чест и сега имаме такива българи.

Аз я прочетох със същото увлечение, с което на 10-годишна възраст прочетох записките на Захари Стоянов. И ще си позволя да кажа, че авторът и по борбения си страдалчески живот, и по смелостта си, а мисля и по историческа и обществена значимост прилича на големия писател, историк, революционер и държавник.

За нашето време на информационна революция, и по-точно за нашия посткомунистически период, е трудно този ценен труд да стане достояние на широките народни маси, да получи изведнъж голяма популярност.

Ние продължаваме да бъдем информирани чрез телевизията, радиото и пресата предимно от учениците на Ленин и Гьобелс. Те все още и там дърпат конците, като представят и такива фалшификати като “На всеки километър”, а децата на България все още учат лъжеистория.

Книгата на Димитър Попов е един светъл лъч в нашето време на промиване на мозъци, започнало от 9 септември 1944 г.

Да се прочете на един дъх – това е трудно

“Така и аз ви написах погред това, което е известно за вашия род...”

Отец Паисий

за обикновения съвременен българин. Но ако той, обикновеният човек, държи на своето национално достойнство и самочувствието си на българин, трябва да я има у дома си, така както добрите християни имат Библията и Евангелието.

Да я има при себе си и когато по някакъв повод стане дума за някакво събитие, да го потърси в нея.

Там той ще намери най-вярно и най-подробно, на разбираем език, при това и най-увлекателно разказано, всичко, каквото може да се каже за интересуващото го събитие.

Що се отнася до политиците, журналистите, хората на изкуството и тези, които смятат, да водят народа ни, книгата е една изключително ценна енциклопедия от факти.

Родителите, които искат да направят от децата си истински граждани на европейска страна, трябва да имат тази книга, доказваща високите качества на българина като европеец.

Особено важно е израсналите в трагичната епоха на проруския режим поколения да се информират за най-новата ни история.

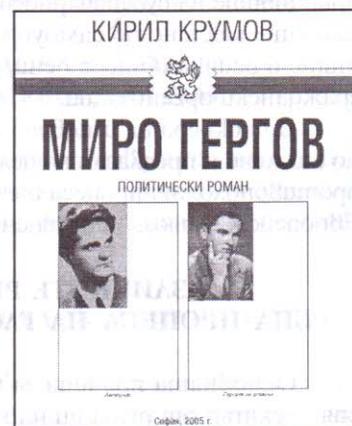
Прочитайки главите 24 и 25, те ще отрезнеят от пропагандата, с която денонощно бяха идиотизирани цял половин век.

Многобройните достоверни източници, а също и това, че сам авторът е изстрадал част от “История на българските империи”, я правят достояние настолна книга на всеки добър българин.

*Д-р Радолав Нейков,
Штутгарт, Германия*

Книгите “В огледалото на досието”, “Истината е много страшна” и биографичният роман “Миро Гергов” могат да се получат от централата на БДФ в Чикаго или от Представителството на БНФ в България.

Избори

**Данни във връзка с проведените
на 25 юни 2005 г. парламентарни избори
за 40-то Обикновено народно събрание**

Общи данни

Брой на населението в България към декември 2004 г.	7 761 049
Брой на избирателите в основния избирателен списък	6 720 941 (86,59%)
Брой на гласувалите избиратели	3 747 793 (55,76%)
Брой на действителните гласове	3 648 177 (54,28%)
Българи зад граница, дали заявка за гласуване	68 246

Гласове, проценти и мандати, получени от отделните политически сили

Име на полит. сила	Гласове	Проценти	Мандати
КБ	1 129 196	33,98	82
НДСВ	725 314	21,83	53
ДПС	467 400	14,07	34
Атака	294 848	8,93	21
ОДС	280 323	8,44	20
ДСБ	234 788	7,07	17
БНС	189 268	5,70	13
Общо	3 323 137	100	240

Четирипроцентовата бариера на вота е равна на 145 938 гласа.

За непреминалите 4-процентовата бариера политически партии са гласували 325 040 души.

Изборните секции в страната са 12 379.

Разкрити са секции в 74 страни. Общ брой на секциите – 344.

Разкрити секции в някои страни и подадени гласове:

Турция – 78 секции, гласували 42 000 граждани.

САЩ – 61 секции, гласували 4000 граждани.

Испания – 33 секции, гласували 4 530 граждани.

Франция – гласували 1400 граждани.

Англия – разкрити 15 секции.

Кипър – гласували 481 граждани.

Сингапур – гласували 62 граждани.

Общо брой на недействителни бюлетини зад граница – 1365.

**Резултати от парламентарните избори,
проведени на 25 юни 2005 г.**

НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ

1 Избирателен район Благоевград – 10

КБ	Любен Корнезов
КБ	Георги Юруков
НДСВ	Бойко Борисов
НДСВ	Снежана Гроздилова (Марина Дикова)
ДПС	Ахмед Доган
ДПС	Алиосман Имамов (Нухат Зуа)
ОДС	Филип Димитров

ОДС	Яне Янев (Ясен Попвасилев)
ДСБ	Веселин Методиев (Елиана Масева)
БНС	Борис Янчев

2 Избирателен район Бургас – 13

КБ	Сергей Станишев
КБ	Любен Пантелеев
КБ	Георги Кагиев (Маруся Любчева)

НДСВ Соломон Паси
 НДСВ Ангел Тюркеджиев
 ДПС Несрин Узун
 ДПС Джебдет Чакъров
 ДПС Фатме Илияз (Юсеин Джамил)
 КАм Тодор Батилов
 КАм Ваню Хърков
 ОДС Любен Дилов-син
 ДСБ Светослав Малинов (Пламен Колев)
 БНС Анастасия Мозер (Румен Ангелов)

3 Избирателен район Варна – 14

КБ Петър Димитров
 КБ Андрей Пантев
 КБ Апостол Димитров
 НДСВ Николай Василев
 НДСВ Борислав Ралчев
 НДСВ Анелия Атанасовска
 НДСВ Яни Янев
 ДПС Йордан Цонев
 КАм Волен Сидеров
 КАм Петър Манолов (Борислав Ноев)
 ОДС Надежда Михайлова
 ОДС Христо Кирчев (Димитър Димитров)
 ДСБ Николай Михайлов (Димитър Камбуров)
 БНС Стефан Софийски

4 Избирателен район В. Търново – 9

КБ Бојко Великов
 КБ Весела Лечева
 КБ Стоян Витанов
 НДСВ Николай Свиначаров
 НДСВ Мариана Костадинова (Христо Георгиев)
 КАм Христо Величков
 ОДС Димитър Йорданов
 ДСБ Димитър Абаджиев
 БНС Мирослав Мурджов

5 Избирателен район Видин – 4

КБ Михаил Миков
 КБ Радослав Гајдарски
 КБ Надя Антонова
 НДСВ Нина Чилова

6 Избирателен район Враца – 7

КБ Георги Божинов
 КБ Тома Томов
 КБ Димитър Гъндев
 КБ Иван Гризанов
 КБ Иван Даков
 НДСВ Христина Христова
 НДСВ Йордан Костадинов

7 Избирателен район Габрово – 4

КБ Татяна Дончева
 КБ Йовко Йовков
 НДСВ Станимир Илчев
 НДСВ Тодор Костурски

8 Избирателен район Добрич – 7

КБ Николай Камов
 КБ Ясен Пенчев
 КБ Евтим Костадинов
 НДСВ Даниел Вълчев
 НДСВ Енчо Малев (Мима Василева)
 ДПС Нихат Кабил (Ердинч Хаджиев)
 КАм Станчо Тодоров

9 Избирателен район Кърджали – 5

ДПС Ахмед Доган
 ДПС Лютфи Местан
 ДПС Ремзи Осман
 ДПС Юнал Тасим
 ДПС Неджим Али (Мукадес Налбант)

10 Избирателен район Кюстендил – 5

КБ Иво Атанасов
 КБ Маргарита Панева
 КБ Мая Манолова
 НДСВ Пламен Панайотов
 НДСВ Вания Цветкова (Борислав Владимиров)

11 Избирателен район Ловеч – 5

КБ Янаки Стоилов
 КБ Владимир Дамзов
 КБ Донка Михайлова
 НДСВ Лидия Шулева
 НДСВ Даринка Станчева

12 Избирателен район Монтана – 6

КБ Васил Калинов
 КБ Емил Костадинов
 КБ Александър Радославов
 КБ Жори Алексиев
 НДСВ Борислав Великов
 НДСВ Маргарита Кънева

13 Избирателен район Пазарджик – 9

КБ Георги Пирински
 КБ Георги Петърнейчев
 КБ Излика Иванова
 КБ Марко Мечев
 НДСВ Даниел Вълчев
 НДСВ Валентин Милтенев (Петя Гекова)
 ДПС Фигел Беев
 КАм Петър Берон (Станислав Станилов)
 ОДС Иван Колчаков

14 Избирателен район Перник – 5

КБ Ангел Найденов
 КБ Ненко Темелков
 КБ Росица Янакиева
 НДСВ Меглена Кунева
 НДСВ Татяна Калканова (Теодора Дренска)

15 Избирателен район Плевен – 10

КБ Румен Петков

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

КБ Дончо Цончев
 КБ Рагослав Илиевски
 КБ Васил Антонов
 НДСВ Анелия Мингова
 НДСВ Милен Велчев (Антония Първанова)
 ДПС Митхам Метин
 КАм Стела Банкова (Васил Маринов)
 ОДС Найден Зеленогорски
 БНС Венцислав Върбанов

16 Избирателен район Пловдив-град - 10

КБ Захари Георгиев
 КБ Атанас Папаризов
 НДСВ Милен Велчев
 НДСВ Владимир Дончев (Валери Цеков)
 ДПС Фикрет Сепетчи
 КАм Павел Шопов
 ОДС Петър Стоянов
 ОДС Мария Калон
 ДСВ Васил Паница
 БНС Бойко Ватев

17 Избирателен район Пловдив-окр. - 11

КБ Петър Мутафчиев
 КБ Александър Паунов
 КБ Мария Вълканова
 НДСВ Бойко Борисов
 НДСВ Пламен Моллов
 НДСВ Гергана Грънчарова (Лъчезар Иванов)
 ДПС Джемдет Чакъров (Ахмет Юсеин)
 КАм Георги Георгиев
 ОДС Йордан Бакалов
 ОДС Георги Пинчев
 БНС Борислав Китов

18 Избирателен район Разград - 5

КБ Венелин Узунов
 ДПС Хасан Адемов
 ДПС Емел Етем
 ДПС Рамадан Аталай
 ДПС Илкер Мустафов (Даут Осман, Нигяр Сахлим)

19 Избирателен район Русе - 8

КБ Ивайло Калфин
 КБ Силвия Алексиева
 НДСВ Меглена Кунева
 НДСВ Ботьо Ботев (Илко Димитров)
 ДПС Емел Етем (Нухам Кабил, Райхан Аблеким)
 КАм Димитър Стоянов (Десислав Чуколев)
 ОДС Елеонова Николова
 БНС Красимир Каракачанов (Борислав Българин)

20 Избирателен район Силистра - 4

КБ Добромир Гуцеров
 ДПС Филуз Хюсменова

ДПС Камен Косташинов
 ДПС Юксел Хатиб

21 Избирателен район Сливен - 7

КБ Асен Гагаузов
 КБ Евгени Кирилов
 КБ Иван Славов
 НДСВ Коста Цонев
 НДСВ Кръстанка Шаклиян
 ДПС Янко Янков
 КАм Митко Димитров

22 Избирателен район Смолян - 4

КБ Тодор Кумчев
 КБ Георги Элизнашки
 НДСВ Георги Петканов
 ДПС Ариф Агуш

23 Избирателен район София - 13

КБ Румен Овчаров
 НДСВ Пламен Панайотов
 НДСВ Мария Ангелиева (Атанас Догов)
 КАм Стела Банкова
 КАм Минчо Куминев (Павел Чернев)
 ОДС Надежда Михайлова
 ОДС Мартин Димитров (Любен Петров)
 ДСВ Иван Костов
 ДСВ Атанас Атанасов
 ДСВ Иван Иванов
 ДСВ Антонела Цонева
 ДСВ Евгени Чачев (Димитър Игнатов)
 БНС Красимир Каракачанов (Румен Йончев)

24 Избирателен район София - 11

КБ Стефан Данаилов
 НДСВ Долорес Арсенова
 НДСВ Йордан Мирчев
 КАм Димитър Стоянов (Владимир Кузов, Деница Гаджева)
 ОДС Филип Димитров
 ОДС Марио Тагарински (Георги Ангелов)
 ДСВ Екатерина Михайлова
 ДСВ Светослав Малинов
 ДСВ Константин Димитров
 ДСВ Евдокия Манева (Асен Азов)
 БНС Николай Кънчев

25 Избирателен район София - 12

КБ Сергей Станишев
 КБ Александър Арабаджиев
 КБ Валентина Богданова (Ива Станкова)
 НДСВ Огнян Герджиков
 НДСВ Камелия Касабова
 КАм Волен Сидеров
 КАм Петър Манолов (Владимир Кузов, Надя Иванова)
 ОДС Александър Праматарски
 ОДС Иван Сотиров

ДСБ Веселин Методиев
ДСБ Нено Димов
БНС Анастасия Мозер (Милан Миланов)

26 избирателен район София-област – 8

КБ Младен Червенияков
КБ Евгения Живкова
КБ Кирил Добрев
КБ Силвия Стойчева
КБ Олег Попов
НДСВ Весела Драганова
НДСВ Олимпия Кътев
КАм Петър Берон (Иван Чалъков)

27 избирателен район Стара Загора – 11

КБ Емилия Масларова
КБ Георги Анастасов
КБ Трифон Митев
КБ Петър Мръцков
КБ Златко Златков
НДСВ Васил Иванов-Лучано
НДСВ Атанас Щерев
КАм Йордан Величков
ОДС Ваньо Шарков
ДСБ Николай Михайлов (Стефан Мазнев)
БНС Евгений Жеков

28 избирателен район Търговище – 4

КБ Румен Овчаров (Румен Такоров)
ДПС Касим Дал
ДПС Росен Владимиров
ДПС Ергоан Ахмедов

29 избирателен район Хасково – 8

КБ Костадин Паскалев
КБ Райна Йончева
НДСВ Веселин Близнаков
НДСВ Бойко Боев
ДПС Рамадан Аталай
ДПС Христо Бисеров
КАм Георги Димитров
БНС Иван Стаматов

30 избирателен район Шумен – 6

КБ Димитър Дъбов
НДСВ Николай Свинаров (Светослав Спасов)
ДПС Юнал Лютфу
ДПС Четин Казак
ДПС Метин Сюлейманов (Ебазер Регжеб)
КАм Илиян Илиев

31 избирателен район Ямбол – 5

КБ Кристиан Вигенин
КБ Атанас Мерджанов
КБ Петър Кънев
КБ Стоян Проданов
НДСВ Минчо Спасов

На кандидат за народен представител, чиято кандидатура е издигната в два района, за името му е поставено в скоби името на лицето, което ще го замени.

Използвани са съкращенията, както следва:

КБ – Коалиция за България
НДСВ – Национално движение Симеон Втори
ДПС – Движение за права и свободи
КАм – Коалиция Атака
ОДС – Обединени демократични сили
ДСБ – Демократи за силна България
БНС – Български народен съюз

Политически сили, преминали 4-процентната избирателна бариера, които ще имат парламентарно представителство:

Коалиция за България – 82 мандата
Национално движение Симеон Втори – 53 мандата

Движение за права и свободи – 34 мандата
Коалиция Атака – 21 мандата
Обединени демократични сили – 20 мандата
Демократи за силна България – 17 мандата
Български народен съюз – 13 мандата

Съобщение

Списание "Борба" с удоволствие дава гласност на Решението на Софийския градски съд – Фирмено отделение, за вписане поправки в ръководството на сродната нам политическа партия Български национален съюз "Нова демокрация" с пожелание за навлизане още по-плътнo сред редиците на българите – борци за Ново българско възраждане в условията на демокрация.

На основание чл. 496 от ГПК във вр. с чл. 17 от ЗПП СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ДА СЕ ВПИШАТ в регистъра за политически партии и движения при СГС по партидата на политическа партия "Български национален съюз-НОВА ДЕМОКРАЦИЯ" настъпили промени приети на 30.06.2004 год. както следва:

ВПИСВА ново ЦЕНТРАЛНО РЪКОВОДСТВО в състав: БОГДАН БОРИСОВ ИОЦОВ – председател, БОРИС ФИЛИПОВ ИВАНОВ – отговорен секретар и БИСЕР ХРИСТОВ АНДРЕЕВ – член.

ПАРТИЯТА се представлява от ПРЕДСЕДАТЕЛЯ БОГДАН БОРИСОВ ИОЦОВ и от ОТГОВОРНИЯ СЕКРЕТАР БОРИС ФИЛИПОВ ИВАНОВ.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва или протестира в 14 дн. срок от получаване съобщението пред ВКС.

РЕШЕНИЕТО подлежи на вписване в 7 дн. срок от влизането му в сила и на обнародване в 7 дн. срок от представянето му в "Държавен вестник".

Погребението на г-р Дочев в Шумен

Да изпратят г-р Дочев в последния му път бяха дошли от цялата страна делегации и граждани. Бяха погнесени над 20 венци и много, много цветя. Специален венец беше изпратен от Н. В. цар Симеон II.

На гроба освен кмета на Шумен говориха: председателят на Българския национален фронт Александър Дърводелски, председателят на Българския демократически форум проф. Карастоянов, от името на Съюз "Истина" Дялко Марков, председателят на Съюза на репресираните – Пловдив – Д. Радев, представители на ВМРО, специално пристигнали от Република Македония, бивши легионери и граждани.

Свещеник отлужва заупокойната молитва на гроба на г-р Иван Дочев

Кметът на Шумен произнася надгробно слово

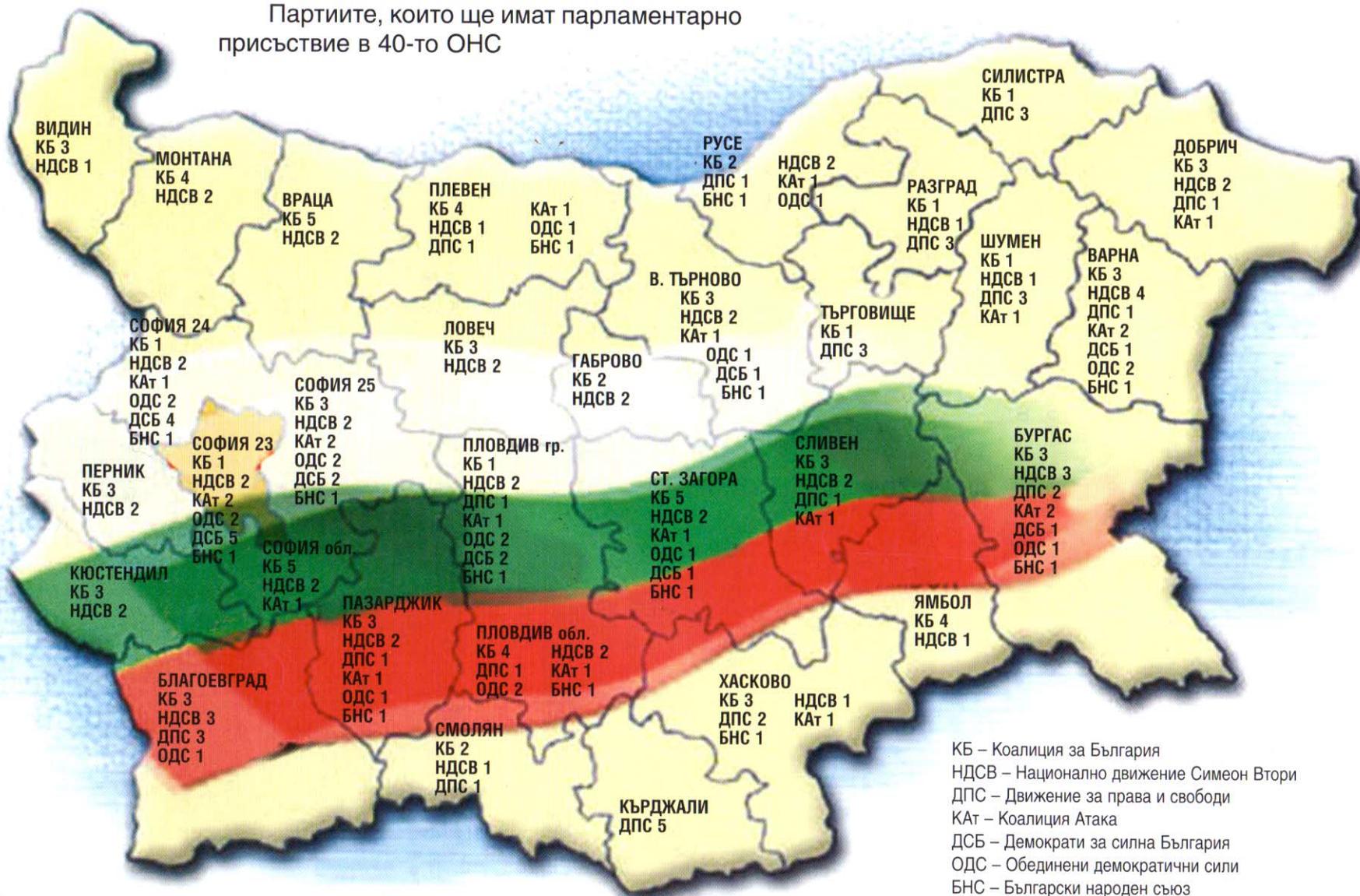
Поклонение пред мощите на г-р Дочев

В Централните шуменски гробища – пред параклиса, е гробът на г-р Иван Дочев. Венците са от Н. В. цар Симеон II и БНФ, Илк.

Партиите, които ще имат парламентарно присъствие в 40-то ОНС

КБ – Коалиция за България
 НДСВ – Национално движение Симеон Втори
 ДПС – Движение за права и свободи
 КАТ – Коалиция Атака
 ДСБ – Демократи за силна България
 ОДС – Обединени демократични сили
 БНС – Български народен съюз